

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1991
Τιμή Φύλλου 100

ΕΤΟΣ ΜΑ' - Αριθ. Φύλλου 842
Γραφεία Κάνιγγος 32 - Αθήνα 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ 106 82
ΤΗΛ. 36 28 280

ΑΘΗΝΑΙ 18 ΙΟΥΛΙΟΥ 1991

Π Ρ Ο Σ

Τόν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικόν Λαόν ΣΑΛΠΙΣΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Τήν 28ην Σεπτεμβρίου 1990 ἔλαβε πέρας εἰς τό Σαμπεζύ τῆς Ἑλβετίας ὁ διμερής «Θεολογικός Διάλογος» μεταξύ ἐκπροσώπων τῶν ὁρθοδ. Πατριαρχείων καί Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καί τῶν αἰρετικῶν Μονοφυσιτῶν (Κοπτῶν τῆς Αἰγύπτου κ.ά.).

Συμμετέσχον καί συνυπέγραψαν τήν γενομένην περὶ Ἑνώσεως Συμφωνίαν καί οἱ Μητροπολίται τῆς Ἑλλαδικῆς «Ἐκκλησίας» Νικοπόλεως Μελέτιος, μετὰ τοῦ «πρωτοπρεσβυτέρου» Ἰωάννου Ρωμανίδου, ὡς ἐκπρόσωποι ταύτης καί Περιστερίου Χρυ-

σόστομος, ως εκπρόσωπος του «Οικουμενικού Πατριαρχείου». Το Πατριαρχείον Ἱεροσολύμων δὲν συμμετέσχε.

Κατάπληκτοι καὶ κατηγανακτημένοι ἀνέγνωμεν ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ «Διαλόγου», ἐκτός τῶν ἄλλων δυσσεβῶν καὶ ταῦτα τὰ ἀναληθῆ κακόδοξα καὶ ἐξωφρενικά: α) ὅτι «... ἔχομεν τώρα κατανοήσει σαφῶς ὅτι καὶ οἱ δύο Οἰκογένειες διατηρήσαμε πάντοτε πιστῶς τὴν αὐτὴν αὐθεντικὴν Χριστολογικὴν πίστιν καὶ τὴν ἀδιάκοπον συνέχειαν τῆς Ἀποστολικῆς παραδόσεως»!! (παρ. 9). Καί β) ὅτι «... οἱ δύο οἰκογένειες συμφωνοῦν ὅτι ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων καὶ τῶν καταδικῶν θὰ πραγματοποιηθῇ μέ β ἂ σ ι ν τὴν συμφωνίαν ὅτι οἱ Σύνοδοι καὶ οἱ Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἀναθεματίσθηκαν καὶ καταδικάσθηκαν στό παρελθόν... δ ε ν εἶ ν α ι αἰ ρ ε τ ι κ ο ῖ !! (παρ. 10).

Κατὰ τὴν πίστιν τῶν Μονοφυσιτῶν, αἱ δύο Φύσεις τοῦ Χριστοῦ, ἡ Θεία καὶ ἡ ἀνθρωπίνη, ἠνώθησαν εἰς μίαν, ἥτοι ὑπέστησαν «μείξιν», ἢ «κράσιν», ἢ «φυρμόν» καὶ οὕτω ἡ Θεία Φύσις ἀπερρόφησε τὴν ἀνθρωπίνην καὶ ἐγένετο μία, ἐξ' οὗ καὶ ἡ ὀνομασία τῶν ὁπαδῶν, ὡς «Μονοφυσιτῶν», οἱ ὁποῖοι, εἰς ἐνδειξιν τούτου, ποιοῦν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ διὰ τοῦ ἐνός δακτύλου, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ.

Κατὰ τὴν ὀρθόδοξον ὁμως διδασκαλίαν τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ Θεία καὶ ἡ ἀνθρωπίνη Φύσις τοῦ Χριστοῦ, εἶναι διττὴ ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως καὶ ἀχωρίστως. Εἶναι σαφές καὶ κατηγορηματικὸς ὁ ὅρος τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, ὃν ἐψηφισεν ἡ συνελευθεῖσα τὸ 451 μ.Χ. ἐν Χαλκηδόνι Δ' Οἰκουμ. Σύνοδος τῶν 630 Θεοφόρων Πατέρων (πράξ. ε):

«Ἐπόμενοι τοίνυν τοῖς Θείοις Πατράσιν, ἵνα τὸν αὐτὸν ὁμολογεῖν, Υἱὸν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, συμφώνως ἅπαντες ἐκδιδάσκομεν, τέλειον τὸν αὐτὸν ἐν θεότητι καὶ τέλειον τὸν αὐτὸν ἐν ἀνθρωπότητι, Θεὸν ἀληθῶς καὶ ἀνθρωπον τὸν αὐτόν. Ἐνα καὶ τὸν αὐτόν Χριστόν, Υἱόν, Κύριον, Μονογενῆ ἐκ δύο φύσεων ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως, ἀχωρίστως γνωρίζομενον. (Ἱ. Πηδάλιον, «Ἀστέρος», 1970, σελ. 183).

Ἐν ταύτῳ δὲ ἡ Σύνοδος κατεδίκασε καὶ ἀνεθεμάτισε τοὺς ἀρχηγούς τῶν Μονοφυσιτῶν Εὐτυχῆ καὶ Διόσκορον καὶ πάντας τοὺς ὁμόφρονάς των, ὡς αἰρετικούς καὶ κακοδόξους. Ἐπεκύρωσε δὲ τὸν ἀναθεματισμὸν αὐτῶν καὶ τῆς θεοσυτοῦς αἵρέσεως καὶ ἡ Πενθέκτη Οἰκουμ. Σύνοδος διὰ τοῦ Α' κανόνος τῆς καὶ ἡ Ζ' Οἰκουμ. Σύνοδος διὰ τοῦ Α' κανόνος αὐτῆς. (Ἱ. Πηδάλιον, σελ. 217 καὶ 322. Σχετικοί: ὁ

ὅρος τῆς Ε' Οἰκουμ. Συνόδου εἰς Β' τόμ. τῶν Συνόδων, σελ. 341 καὶ ὁ 95ος κανὼν τῆς Πενθέκτης εἰς Ἱ. Πηδάλ. σελ. 304 κ.ά.).

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐκφωνεῖ, τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, εἰς τοὺς Ἱ. Ναούς, τὸ «Ἀνάθεμα», ὀνομαστί, κατὰ τῶν αἰρεσιάρχων Εὐτυχούς, Διοσκόρου, Τιμοθέου τοῦ Αἰλούρου, Σεβήρου, Πέτρου τοῦ Κναφέως, Ἰακώβου τοῦ Ἀρμενίου κ.ά. καὶ ἐν γένει κατὰ τῶν Μονοφυσιτῶν, οἱ ὁποῖοι τοὺς μακαρίζουν ὡς «ἀγίους» τῶν καὶ «πατέρας» τῶν (συνοδικὸν Ὀρθοδοξίας).

Ἀξιοκατάκριτος καὶ ἀξιόμεμπτος ἡ γενομένη συμφωνία. Διότι εἶναι ἀριδῆλως προδοσία τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεώς μας. Εἶναι ἄρνησις, ἀσεβεία καὶ ὕβρις πρὸς τὰς ἀναθεματισάσας τοὺς Μονοφυσίτας Οἰκουμ. Συνόδους. Εἶναι καὶ βλασφημία κατὰ τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, τῇ ἐπινεύσει τοῦ ὁποῦ ἀπεφάνθησαν αὐταὶ οὕτω ἀληθῆτως. Διό, μόνον ὑπὸ Οἰκουμ. Συνόδου εἶναι δυνατὴ ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων καὶ καταδικῶν, ἀφοῦ ἀποκηρύξουν τὴν αἵρεσίν των καὶ τοὺς αἵρεσιάρχας των καὶ δὴ ἀποδεχθοῦν τὸν ὅρον τῆς Δ' Οἰκουμ. Συνόδου ρητῶς καὶ ἀνεπιφυλάκτως καὶ ἀναγνώρισουν καὶ τὰς ἐπομένας Οἰκουμ. Συνόδους.

Ὅθεν, καταδικάζομεν τὴν Συμφωνίαν τοῦ Σαρπεζῦ, ὡς αἰρετικὴν καὶ κακόδοξον.

Ἐπικρίνομεν τοὺς ὑπογράψαντας ταύτην ἐκπρόσωπους τῶν Ὀρθοδ. Πατριαρχείων καὶ Ἐκκλησιῶν καὶ ιδίως τῆς Νεοημ/κῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἀντικανονικῶς καὶ ἀντορθοδόξως ἐνεργήσαντας. Ἦδη ἐμήνυσε τούτους ὁ νεομ/της ἀρχιμ. Νεκτ. Μουλατσιώτης ἐνώπιον τῆς «Δ.Ι.Σ.», χαρακτηρίζων τὴν συμφωνίαν «ὡς κατάφωρον προδοσίαν τῆς Ὀρθοδοξίας, πρωτοφανῆ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας». («Φ.Ο.» φ. 841, ἀρ. σελ. 21-22).

Καὶ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῆς κρατικῆς «Ἐκκλησίας» χάριν τοῦ Ὀρθοδ. Ἑλληνικοῦ λαοῦ, νὰ λάβῃ θέσιν, καταδικάζουσα εὐθέως τὴν Συμφωνίαν, ὡς πάντῃ ἀπαράδεκτον, καθ' ὃ προδοτικὴν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεώς μας καὶ ἀποδοκιμάζουσα καὶ ἐλέγχουσα, διὰ τοῦ αὐστηροτέρου τρόπου, τοὺς ὑπογράψαντας ταύτην «ἱεράρχας» τῆς, ὅπως ὑπαγορεύει ἡ κανονικὴ τάξις καὶ ἀκρίβεια.

Ὁρθόδοξε Ἑλληνικὲ Λαέ,

Ἐθεωρήσαμεν ὑπέρτατον χρέος μας νὰ σ' ἐνημερώσωμεν διὰ τῆς παρούσης ἀνακοινώσεως. Τὸν τελευταῖον καιρὸν πολλάκις ἐσκανδαλίσθημεν ἀπὸ ἀντικανονικὰς ἐνεργείας καὶ δυσσεβῆ κηρύγματα ἀνωτάτων Ἐκκλ. Παραγόντων, ὅπως π.χ. τὰ πανηγυρικὰ συλλεῖτουργα Ἑλλήνων «ἱεραρχῶν»

μετά Παπικῶν καὶ Προτέσαντῶν μελῶν τοῦ «Οἰκουμενιστικοῦ» Παγκ. Συμβουλ. Ἐκκλησιῶν, ἐν «Θεολογικοῖς Διαλόγοις», τὰς συμπροσευχὰς τοῦ «Οἴκουμ.» Πατριάρχου Δημητρίου μετὰ τοῦ Πάπα καὶ τὰς προσφάτους δηλώσεις τοῦ «Πατριάρχου» Ἀλεξανδρείας Παρθενίου, ὅτι ὁ «Μωάμεθ εἶναι Προφήτης καὶ Ἀπόστολος» καὶ ὅτι «Κόπται καὶ Ὁρθόδοξοι εἶναι ἤδη μία Ἐκκλησία». Ἀπαγε τῆς βλασφημίας!

Τώρα ἔρχεται, εἰς ἐπίρρῳσιν τοῦ σκανδαλισμοῦ καὶ τὸ σπουδαιότατον δογματικόν ζήτημα τῆς Συμφωνίας τοῦ Σαμπεζῦ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας δύο «Ἱεράρχαι» τὴν υπέγραψαν, σιωπᾶ, καίτοι ἔχει παρέλθει ἱκανόν χρονικόν διάστημα, ἀπὸ τῆς υπογραφῆς ταύτης. Ο Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος, ὁ πρῶτος ἀποκαλύψας τὴν Συμφωνίαν, ἐκθέτει ἐκτενῶς ταύτην εἰς τὰς ἐπικαίρους ἐργασίας του «Ἡ Ἑνωσις μετὰ τοὺς Μονοφυσίτας» καὶ «Προδοσία τῆς Ὁρθοδοξίας», ὧν ἡ ἀνάγνωσις συνιστᾶται ἐκθύμως, λόγῳ τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ περιεχομένου αὐτῶν.

Ἀνησυχούμεν μήπως, διὰ τῆς τυχόν ἀποδοχῆς ὑπ' αὐτῆς τῆς κακοδόξου Συμφωνίας, ἐκσπάσῃ νέος διχασμὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, δεινότερος, λόγῳ τοῦ δογματικοῦ τοῦ ζητήματος χαρακτηρὸς, ἐκείνου, τοῦ 1924, ὃν ἐπροκάλεσεν ἡ «Ἱεραρχία» τῆς Ἑλλήν. Ἐκκλησίας μετὰ τὴν αὐθαίρετον, ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον ἀντικατάστασιν τοῦ Πατροπαραδότου Ὁρθοδόξου καὶ νομίμου Ἑορτολογίου τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοῦ νέου, τοῦ Παπικοῦ, τοῦ ἀναθεματισμένου ὑπὸ τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων τῶν ἐτῶν 1583, 1587 καὶ 1593, ἐπὶ Οἴκουμ. Πατριάρχου Ἱερεμίου Β' καὶ τοῦ 1848, ἐπὶ Οἴκουμ. Πατριάρχου Ἀνθίμου.

Ἐπιτακτικόν καθήκον παντός Ὁρθοδόξου Ἑλλήνος, κληρικοῦ, μοναχοῦ καὶ λαϊκοῦ εἶναι νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀνακύψαντος σοβαροτάτου ζητήματος. Ἀνάγκη νὰ ἀγρυπνῶμεν ἅπαντες. Εἶναι ἐπικαίρος ὁ λόγος τοῦ θεηγόρου Ἀποστόλου Παύλου: «Ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι» (Ρωμ. 13, 11).

Οἱ παλαιοημερολογίται καὶ ἀκριβέστερον εἰπεῖν ὀρθοδόξοεορτολογίται, ὡς γνήσιοι ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ὑπεύκοντες εἰς τὰ κελεύσματα τῶν Θεοφύρων Πατέρων καὶ τῶν ἡρώϊκων προμάχων τῆς ἀμωμότητος Ὁρθοδόξου Πίστεως, εἴμεθα ἀνένδοτοι εἰς τὴν ἀπαρασάλευτον τήρησιν τῶν Πανσέπτων Δογμάτων καὶ τῶν Θείων Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων, τὴν καὶ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος τῶν Ἑλλήνων (ἀρθ. 3, παρ. 1) κατοχυρωμένην.

Καὶ φύλακες καὶ ἀγωνισταί, ἀποδεδειγμένως, τῆς ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδοξίας, διωχθέντες καὶ πολλὰ παθόντες, ὑπερηφάνως, χάριν τούτης. Καὶ «εἰ χρεῖα καλέση», ὑπὲρ αὐτῆς «τεθνηξόμεθα», κατὰ τὸν λόγον τοῦ Πατρὸς Βρυερίου. Ἡ Ὁρθοδοξία θά νικήσῃ!

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ Ἑλλάδος.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου

«Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς.
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνηγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 1000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ

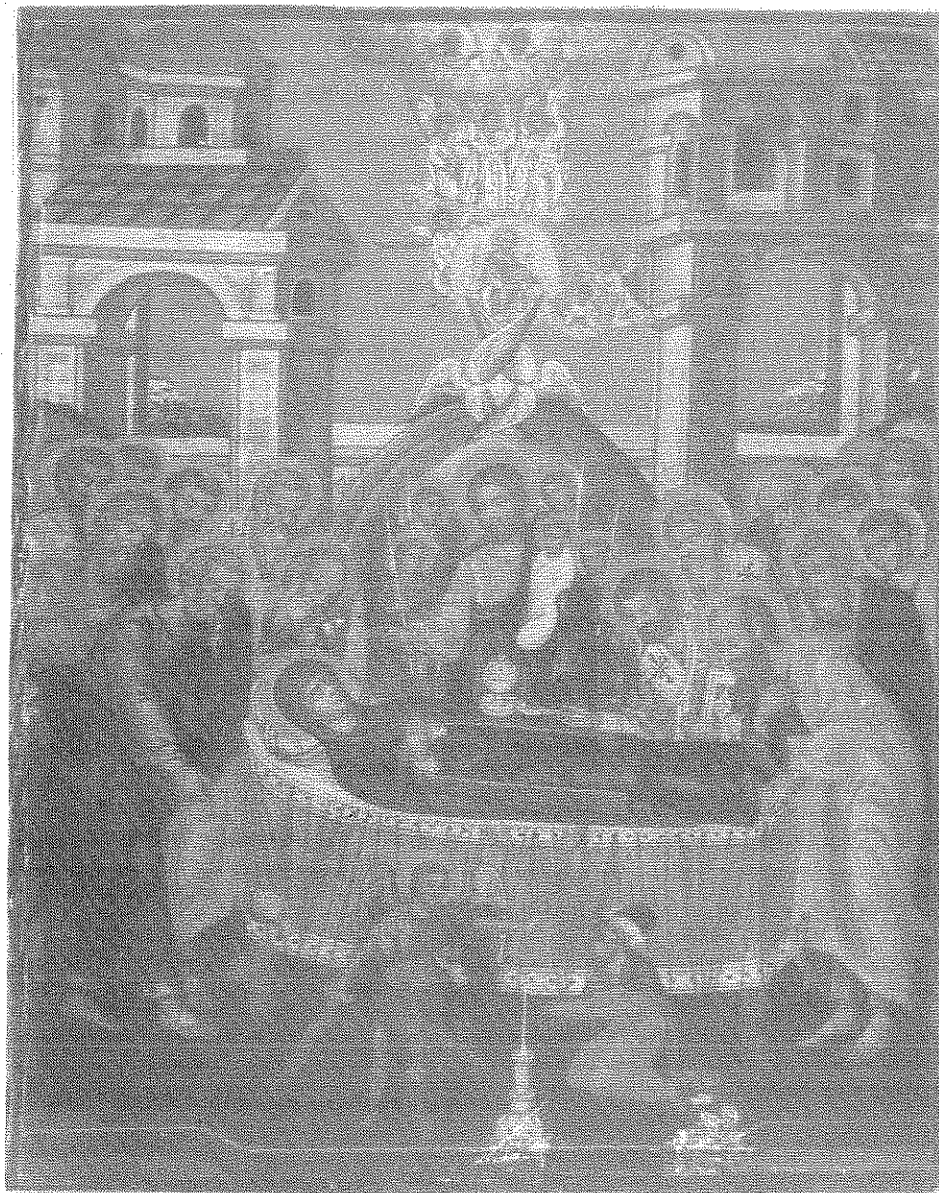
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙ-
ΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, Α-
ΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Κοίμησις τῆς Θεοτόκου - ἀρχαιοτάτη ἐκδόσις.

Κατ' ἔτος ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴν σεπτὴν μνήμην τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ σύμπας ὁ ὀρθόδοξος κόσμος ἀνά τὸ πανελλήνιον καὶ τὴν Ὑφήλιον, πανηγυρίζει ἐνδόξως τὴν Κοίμησιν τῆς ἁγίας Παρθένου Μαρίας τῆς εὐλογηθείσης παρὰ τοῦ Παναγάθου Θεοῦ νὰ καταστῇ μήτηρ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ ἀξιώθῃ τοιούτων ψυχικῶν χαρισμάτων ὡς καταγράφεται εἰς τὴν ὕμνολογίαν, ὅση δὲν ἔχει Κτίσμα ἐπὶ τῆς Γῆς.

Βεβαίως εἰς ἄλλας περιπτώσεις τῆς ἀειπαρθένου

Μαρίας ἐδόθη ἀπὸ τὸν πενιχρὸν κάλαμον τοῦ γράφοντος τό ὕψος καὶ τό μεγαλεῖον ποῦ ἐπιδαψίλεψε ὁ Κύριος καὶ Θεός. Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θ' ἀνατρέξωμεν εἰς τὸν Προφητικὸν Λόγον τὸν ὁποῖον ἐξεστόμισε ἡ Κόρη τοῦ Ναζαρέτ εἰς τὴν Ὁρεινὴν τῆς Ἰουδαίας πρὸς τὴν ἐξαδέλφην τῆς Ἐλισάβετ, συζύγου Ζαχαρίου πατρός τοῦ Μεγίστου τῶν Προφητῶν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Ἐκεῖ ἡ κόρη μόλις 15 ἐτῶν ἐξύμνησε τὴν φέρουσαν, ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Ἐναν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ εἰποῦσα πρὸς ἑαυτὴν ὅτι

«ἀπό τοῦ νῦν μακαριοῦσαι με πᾶσαι αἱ γενεαί» Λουκ. 7.48. Ἡ ἀγία Ἐκκλησία του Χριστοῦ κατόπιν αὐστηρᾶς νηστείας 15 ἡμερῶν πανηγυρίζει τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου καὶ καλεῖ τὸ πλήρωμα αὐτῆς ὅπως ἐν νηστεία προσευχῇ καὶ σωφροσύνῃ προσέλθῃ εἰς τὴν Θεϊαν Κοινωνίαν διὰ νὰ δυνηθοῦν «κεκαθαρμένοι» ἀπλῶς νὰ προσπαύσουν τὸ μέγιστον μυστήριον τῆς Κοιμήσεως ἢ κάλλιον εἰπεῖν τῆς Μεταστάσεως τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου. Ὁ γράφων πιστεύει ἀδιοτάκτως ὅτι ὁ Ἀναστάς Κύριος ἐχάρισε εἰς τὴν Μητέρα Του τὴν Ἀνάστασιν τῆς διότι ἐν τῷ Τάφῳ ὡς εἰκάζεται ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς θελήσας νὰ ἴδῃ τὴν Θεοτόκον «κοιμωμένην» δὲν εὗρεν τὸ σῶμα τῆς ἀειπαρθένου ἐν τῷ τάφῳ.

Ὁ Θεῖος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ὅπως ἐλέχθη καὶ ἄλλην φοράν ἔχει γράψῃ τὸν 37ον ἐκ τῶν λόγων του καὶ εἶναι ἀπὸ τούς ἀκραϊφνῶς πιστεύοντας ὅτι ἡ Μητήρ τοῦ Κυρίου ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνῃ ἐν τῷ τάφῳ, διότι σῶματι καὶ ψυχῇ **εὐρίσκεται** ἐν τῷ Οὐρανῷ ἀφθαρτισμένη ὡς ὁ Υἱὸς τῆς. Ἡ προεργασία τῆς δεκαπενθημέρου νηστείας μᾶς δίδει ἐμᾶς τούς ὀρθοδόξους χριστιανούς τὸ δικαίωμα εἰς τὴν ἀπόλυτον θέσιν ὅτι ἡ Κυρία Θεοτόκος πανένδοξος ἀνήλθε εἰς τούς Οὐρανούς μὴ ὑποστᾶσα τὴν κατὰ νόμον φθοράν.

Τὸ γεγονὸς ὅτι παρευρέθησαν εἰς τὴν Γεθσημανὴ ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Ἱεράρχαι τοῦ Ἀ' χριστιανικοῦ αἰῶνος εἶναι κατὰ τὸ ἀσύλληπτον εἰς τὴν φαντασίαν μας διότι μόνον ὁ ἀπλούς νοῦς συλλαμβάνει τὸ «Θεαρχίῳ νεύματι» εἰς ὅλα τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης, οἱ Ἀπόστολοι καὶ ὁ ἄλλος ὑψηλὸς κληρὸς ἦλθαν νὰ κηδεύσουν τὴν Κυρίαν Θεοτόκον. Τὸ ὀκτῶνχον δοξαστικόν τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς θεοτόκου, δίδει ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῆς παντοκρατορικῆς δυνάμεως τοῦ Τριαδικοῦ μας Θεοῦ.

Τὸ Ἄσμα Ἀσμάτων στ. 10 **«Τίς αὕτη ἡ ἐγκύπτουσα ὡσεὶ ὄρθρος, καὶ ὡς σελήνη ἐκλεκτὴ ὡς ἥλιος»** τὴν περιγράφει ὡς περικαλλὴ νεανίδα κατερχομένη κατ' ὄρθρον ἐκ τοῦ Ὄρους ἐμπλουτισμένη μέ τας Θείας μαρμαρυγὰς τῆς Εαρινῆς Αὐγῆς καὶ Θείου Φωτός.

Ἐπιπλέον, ὁ καὶ πνευματικῶς οὐσιώδης, θά ἀφήσωμεν τὸν ἀγαπητὸν ἀναγνώστην νὰ «ἐμβαπτισθῇ» εἰς τὰ γραφόμενα τοῦ Θείου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου τὰ ὅσα ἀναγράφουν οἱ Ἱεροὶ Πατέρες Θεῖος Χρυσόστομος, Θεῖος Αὐγουστίνος καὶ ἰδιαίτερα ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς. Ἡ περιγραφή τοῦ ἁγίου Νικοδήμου εἶναι ἐξόχως διαφωτιστικὴ καὶ τὴν ἐρρανιζόμεθα ἀπὸ τὸν Κῆπον Χαρίτων τοῦ ἁγίου Πατρὸς, εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῆς Θ' Ὡδῆς, ποῦ, ὡς γινώσκον, ἀνήκει εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον.

«Ὅθεν καὶ οἱ ἁγιογράφοι, τοῦτο τὸ νόημα καὶ αὐτοὶ

αἰνιγματωδῶς φιλοτιμοῦνται νὰ φανερώσουν διὰ τῆς εἰκονογραφικῆς αὐτῶν τέχνης, εἰς δόξαν τῆς Παρθένου. Χρωματογραφοῦντες γὰρ τὴν ἱεράν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, τρεῖς ἀστέρας εἰκονίζουσιν, ἓνα ἐπὶ τῆς ἀχράντου καὶ παρθενικῆς αὐτῆς Κεφαλῆς· ἓνα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ δεξιοῦ καὶ ἓνα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ, διὰ νὰ φανερώσουν, ὅτι ἡ Κυρία Θεοτόκος ἦτον Παρθένος πρό τόκου· Παρθένος διεφυλάχθη ἐν τόκῳ καὶ ἔμεινε Παρθένος μετὰ τὸν τόκον.

Ἀφίνω νὰ λέγω τὰ μεγαλεῖα, ὅπου ἐχάρισε ὁ Θεὸς εἰς τὴν Παρθένον μετὰ θάνατον· διότι αὐτὴ οὐχ ἀπλῶς μετέστη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνέστη, τῆς Παναχράντου αὐτῆς ψυχῆς ἐνωθείσης πάλιν μετὰ τοῦ Θεοδόχου τῆς σώματος, καὶ οὕτως ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανούς καὶ συμβασιλεύει τῷ Υἱῷ αὐτῆς καὶ Θεῷ. Βεβαίῳ δέ τοῦτο ἡ τῶν ἱερῶν θεολόγων ἐκφαντορικὴ συμφωνία· ὁ,τε γὰρ Ἀνδρέας ὁ Κρήτης ἐν τῷ εἰς τὴν Κοίμησιν λόγῳ, οὐ ἢ ἀρχὴ· «Μυστήριον ἢ παρούσα πανηγυρίς» οὕτω λέγει· «Πῶς οὐκ ἀψευδὴς ἡ μετάθεσις; ἐπεὶ καὶ τᾶλλα συνέδραμε, ψυχῆς διάστασις ἀπὸ σώματος, σαρκὸς ἀπόθεσις, μερῶν διάζευξις, ἀνάλυσις, ἐπιζευξις (ἦτοι ἐνωσις ψυχῆς μετὰ σώματος) σύμπηξις, καὶ πρὸς τὸ ἀφανὲς ὑποχώρησις» (ἦτις οὐδὲν ἄλλο ἐστίν, εἰμὴ ἡ εἰς οὐρανούς ἀνάληψις. Ὁ ἐκ Δαμασκοῦ Ἰωάννης, λόγῳ γ' εἰς τὴν Κοίμησιν, οὐ ἢ ἀρχὴ· «Ἔθος ἐστὶ τοῖς ἐρωτικῶς πρὸς τι διακειμένοις» οὕτω φησίν. «Ἐδεῖ τὴν Θεοτόκον, καθάπερ χρυσὸν ἀποβαλοῦσαν τὸ γεῶδες καὶ ἀλαμπές τῆς θνητότητος πάχος, ὡς ἐν χωνεύσει τῷ θανάτῳ τὴν σάρκα ἀφθαρτον καὶ καθαρὰν τῷ φέγγει τῆς ἀφθαρσίας ἐκλάμπουσιν, ἐξαναστῆναι τοῦ μνήματος· σήμερον ἀρχὴν λαμβάνει δευτέρας υπάρξεως, ὑπὸ τοῦ δόντος αὐτῇ τὴν ἀρχὴν τῆς προτέρας υπάρξεως». (Ὑπαρξις δὲ δευτέρα, ποία ἄλλη ἐστίν, εἰ μὴ ἡ ἀνάστασις;).

Γρηγόριος ὁ Θεσσαλονικὴς, λόγῳ εἰς τὴν Κοίμησιν, οὕτω καθαρῶς λέγει: «Μόνῃ γὰρ αὕτῃ νῦν μετὰ τοῦ θεοδοξάστου σώματος σὺν τῷ Υἱῷ τὸν οὐράνιον ἔχει χῶρον οὐ γὰρ εἶχε κατέχειν εἰς τέλος γῆ καὶ τάφος καὶ θάνατος, ζωαρχικόν σῶμα καὶ θεοδόχον καὶ οὐρανοῦ καὶ τοῦ οὐρανοῦ τῶν οὐρανῶν, καὶ εἴτι ὑπὲρ τούτους τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ φίλτερον ἐνδιαίτημα... διὰ τοῦτο τὸ γεννήσαν εἰκότως σῶμα, συνδοξάζεται τῷ γεννήματι δόξῃ θεοπρεπεῖ, καὶ συνανίσταται, κατὰ τὸ προφητικόν ἄσμα, τῷ πρότερον ἀναστάντι τριημέρῳ Χριστῷ, ἡ Κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος· καὶ παράστασις γίνεται τοῖς μαθηταῖς τῆς ἐκ νεκρῶν αὐτῆς ἀναστάσεως, αἱ σινδόνες καὶ τὰ ἐντάφια, μόνον περιλειφθέντα τῷ τάφῳ καὶ μόνον κατ' αὐτόν εὑρεθέντα, κατὰ ζήτησιν προσελθοῦσι, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ Δεσπότου πρότερον· οὐκ ἦν δὲ χρεια καὶ ταύτην ἐτι προσολίγον, καθάπερ ὁ ταύτης Υἱὸς καὶ Θεός, ἐπὶ τῆς γῆς διατρίψαι· διὰ τοῦτο πρὸς τὸν ἐπουράνιον εὐθύς ἀνελήφθη χῶρον ἀπὸ τοῦ τάφου».

Μάρκος ὁ Ἐφέσου ἐν τῇ θ' ᾠδῇ τοῦ βαρέος ἤχου τῶν εἰς τὴν Κοίμησιν ὀκτῶ Κανόνων αὐτοῦ, οὕτω μελωδεῖ· «Μεγαλυνέσθω εὐφήμοις ᾠδαῖς ἡ πάνταγνος. Μακαρίζεσθω ἀξίως ἡ παμμακάριστος· ὅτι νενέκρωται καὶ ἐγγήγερται πάλιν, ὡς Μήτηρ τοῦ Κυρίου, εἰς πίστωσιν ἐσχάτης ἀναστάσεως, ἣν ἐλπίζομεν». Καὶ πάλιν ἐν τῇ 5' ᾠδῇ τοῦ ὀγδόου Κανόνος· «Νέκρωσιν ἡ τῆς ζωῆς Μητηρ δέχεται, καὶ τάφῳ τεθεῖσα, μετὰ τριττὴν ἡμέραν εὐκλεῶς ἐξανίσταται, εἰς αἰῶνας τῷ Υἱῷ, συμβασιλεύουσα καὶ αἰτοῦσα, τὴν τῶν πταισμάτων ἡμῶν ἄφεσιν». Ἀλλὰ καὶ Θεόδωρος ὁ Στουδίτης τοῦτο συμμαρτυρεῖ λέγων· «ὅτι ἡ Θεοτόκος διὰ τῆς Κοιμήσεως αὐτῆς, παλιγγενεσίας καὶ παλινζωίας κατηξιώθη, ἥτις δέν εἶναι ἄλλη εἰμὴ ἡ ἀνάστασις». Καὶ ὁ μελωδὸς δὲ Κοσμάς οὐ τῷ φησὶν ἐν τινι τροπαρίῳ τῆς πρώτης ᾠδῆς τοῦ εἰς τὴν Κοίμησιν Κανόνος αὐτοῦ· «διό Ἀχραντε, σὺν τῷ Υἱῷ ἐγείρη, διαιωνίζουσα». Γέγραπται δὲ καὶ ἐν ὅλοις τοῖς τετυπωμένοις Ὁρολογίοις περὶ τῆς ὑψώσεως τῆς Παναγίας, ὅπως γέγονε καὶ διατὶ ταῦτα· «οἱ δὲ μαθηταί, τοῦ θαύματος ἐκπλαγέντες, ἀντὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, Παναγία Θεοτόκε βοήθει ἡμῖν, ἀνεκραυγᾶσαν· εἴτα τῷ τάφῳ προσελθόντες καὶ μὴ εὐρόντες τὸ πανάγιον αὐτῆς σῶμα, ἐπείσθησαν ἀληθῶς, ὅτι σύσσωμος ζῶσα καὶ τριήμερος, ὡς ὁ Υἱὸς αὐτῆς, ἐκ νεκρῶν ἀναστᾶσα καὶ μεταστᾶσα, εἰς οὐρανούς μεταβέβηκε, σὺν Χριστῷ βασιλεύουσα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Καὶ ποῦ ἤμπορῶ ἐγὼ νὰ ἐπαριθμῶ ὅλα τὰ μεγαλεῖα, ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς εἰς τὸ ὑποκείμενον τῆς Ἀειπαρθένου· αὐτὰ εἶναι ἅπειρα κατὰ τὸ μέγεθος· αὐτὰ εἶναι ἀναριθμητὰ κατὰ τὸ πλῆθος· καὶ ἂν ἦτον δυνατόν νὰ ἐνωθοῦν ὅλοι, ὅσοι ἐσώθησαν μετὰ τὸν ἄσπορον τόκον τῆς καὶ νὰ γίνουν ἐν στόμα καὶ μία γλῶσσα, πάλιν δὲν ἤθελαν δύνηθαι διὰ νὰ ἀριθμήσουν αὐτά, καὶ κατ' ἀξίαν νὰ τὰ ἐγκωμιάσουν. Τί λέγω; οὔτε αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ, οὔτε αὐταὶ αἱ πρῶται καὶ ἀνώταται τάξεις τῶν Χερουβὶμ καὶ τῶν Σεραφὶμ δύνανται, ὅχι νὰ ἀριθμήσουν καὶ νὰ ἐπαινέσουν τὰ ὑπερφυῖ καὶ ὑπὲρ ἐννοίαν μεγαλεῖα τῆς Μητρός τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' οὐδὲ ὅλους ἀποτολμοῦν· δέν λέγω νὰ εἰσέλθουν, ἀλλ' οὐδέ νὰ παρακύψουν εἰς τὰ τούτων προπύλαια, καὶ μ' ὅλον ὅπου συνέχονται ἀπὸ μίαν ἀκροτάτην ἐπιθυμίαν, καὶ ἀπὸ ἑνα πρηστήριον αὐτῶν ἔρωτα. Ἔτσι ὁ κορυφαῖος Πέτρος τὸ βεβαίῳ λέγων «ἐν Πνεύματι ἁγίῳ ἀποσταλέντι ἀπ' οὐρανοῦ, εἰς ἃ (μυστήρια δηλαδὴ) ἐπιθυμοῦσιν ἄγγελοι παρακύψαι» (Α' Πέτρ. α' 12). Ὅθεν εἶπεν ὁ Κρήτης Ἀνδρέας· «σὺ εἰ Θεοτόκε, τὸ μεγαλεῖον τῆς φρικτῆς τοῦ Θεοῦ Οἰκονομίας, εἰς ὃ ἐπιθυμοῦσιν ἄγγελοι παρακύψαι (Λογ. εἰς τὴν Κοίμησιν).

Ὅθεν διὰ τὰ ἄρρητα μεγαλεῖα ταῦτα καὶ τὴν ἀξίαν τῆς ἀειπαρθένου, εἶπεν ὁ θεῖος Αὐγουστίνος τὸν ἀκόλουθον μέγαν λόγον. Ἐρευνῶντας γάρ οὗτος εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῶν ζητημάτων του, «ἂν ὁ μέγας δημιουργὸς Θεός, ὁ πάντα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγαγὼν, ἐδύνετο νὰ κάμῃ ἄλλα τελειότερα κτίσματα.

συμπεραίνει καὶ λέγει, ὅτι βέβαια ἐδύνετο μέ τὸ νὰ εἶναι Παντοδύναμος· ἔξω ὅμως ἀπὸ τὰ τρία ταῦτα, τὰ ὅποια παντελῶς δέν δέχονται οὔτε αὔξησιν οὔτε προσθήκην, τοῦτέστιν ἔξω ἀπὸ τὴν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἀνθρωπότητα· ἔξω ἀπὸ τὴν Θεομητορικὴν ἀξίαν τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν αἰδίων δόξαν τῶν Μακαρίων» (Ὅρα κεφαλ. 13' τοῦ Πολιτικοῦ Θεάτρου) Εἶπε δὲ καὶ ὁ Χρυσορρήμων· «οὐδὲν τοῖνυν ἐν βίῳ, οἶον ἡ Θεοτόκος Μαρία· περιέλθε, ὦ ἄνθρωπε, πᾶσαν τὴν κτίσιν τῷ λογισμῷ καὶ βλέπε, εἰ ἔστιν ἴσον, ἢ μεῖζον τῆς ἁγίας Θεοτόκου Παρθένου· περινόστησον τὴν γῆν, περίβλεψον τὴν θάλασσαν, πολυπραγμόνησον τὸν ἀέρα, τοὺς οὐρανοὺς τῇ διανοίᾳ ἐρευνήσον· τὰς ἀοράτους πάσας Δυνάμεις ἐνθυμήθητι, καὶ βλέπε, εἰ ἔστιν ἄλλο τοιοῦτον θαῦμα ἐν πάσῃ τῇ Κτίσει» (Λόγφ. εἰς τὴν ἁγίαν Παρθένον, τόμ. ε' σελ. 887 τῆς ἐν Ἑτῶνι ἐκδόσεως).

Καὶ ἡμεῖς εὐρισκόμενοι εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου· μέ γνήσιον ὀρθόδοxon πνεῦμα ἅς παρακαλέσωμεν τὴν Κυρίαν Θεοτόκον νὰ μᾶς ἐνισχύῃ διὰ νὰ βαδίσωμεν μέχρι πέρατος τῆς ζωῆς μας τὸν δρόμον τῆς ἀκραιφνοῦς πίστεως ὅτι ἡ Κόρη τῆς Ναζαρέτ ἐγέννησεν τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὅστις ἐπευλογεῖ τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὅτι ἡ Μητηρ Του εὐρίσκεται μετὰ ἀπ' Αὐτόν Πρῶτη καὶ Μεγίστη Ἰκέτις διὰ νὰ μεσιτεύσῃ πρὸς τὸν Υἱὸν τῆς, δι' ἡμᾶς ποῦ ἀναξίως φέρομεν τ' ὄνομα τοῦ χριστιανοῦ. Εὐχομαι ὁλοψύχως, αἱ παρακλήσεις πρὸς αὐτὴν μικραὶ καὶ μεγάλαι, νὰ ἔχουν εἰσακουσθῇ ἐφ' ὅσον ἐν νηστείᾳ καὶ γονυκλισίᾳ, ἐζητούσαμε νὰ μεσιτεύσῃ πρὸς τὸν Πανάγαθον διὰ τὴν σωτηρίαν μας.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ νέου πνευματικοῦ ἔργου «ΤΟ ΜΩΡΟΝ ΑΛΛΑΣ» ποῦ εἶναι ἀπάντησις τοῦ Ἐπισκόπου Πενταπόλεως κ. Καλλιοπίου πρὸς τὸν Μητροπολίτην Μελέτιον Καλάμαρᾶν περὶ τοῦ Πατρίου ἡμερολογίου καὶ Νέου ἡμερολογίου. Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως τὸν ἐκδότην κ. Καλλιόπιον διὰ τὴν νέαν του ἐκδοσὶν ἡ ὁποία φέρει τὸν ἀριθμὸν 11. Συνιστῶμεν δὲ ὅλους τοὺς Γ.Ο.Χ. νὰ προσθέσουν εἰς τὴν βιβλιοθήκην των τὴν νέαν ἐκδοσὶν τοῦ Σ/του.

ΕΥΧΑΙ

Ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζει εἰλικρινὰς εὐχὰς ἐκ μέσης καρδίας εἰς τὸν σεβαστὸν ἱεράρχην Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικον ὅπως ὁ Ὑψιστος Θεὸς χαρίσῃται αὐτῷ σωματικὴν καὶ ψυχικὴν ὑγείαν διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν ἱερῶν τοῦ καθηκόντων τόσο ἐν τῇ ἰδιαίτερα τοῦ ἐπαρχία ὅσον καὶ ὡς Ἀντιπρόεδρος τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Ὁ σεβαστὸς ἱεράρχης μέ τό ὕθος τοῦ καί μέ τὴν ἄκραν εἰρηνοποιὸν τοῦ συνείδησιν καταγλαΐζει τὸν ἱερόν μας ἀγῶνα.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝ/
ΠΟΛΕΩΣ ΛΑΜΙΑ**

Κατὰ τὰ ἐννεάμερα τῆς Παναγίας (Ἀπόδοσις ἑορτῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου) καὶ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἀγ. Καλλίνικου ἐώρτασε ὁ οἰκείος Μητροπολίτης κ. Καλλίνικος ἐν τῷ καθεδρικῷ Ἱ. Ναῷ Ἀγ. Σπυρίδωνος Λαμίας. Ἀφ' ἐσπέρας ὁ οἰκείος ἱεράρχης, πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιον καὶ τὸν Γέροντα Μακάριον ὡς ἐπίσης τὸ ἱερατεῖον τῆς Μητροπόλεως τοῦ Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ ἐψαλλαν τὸν πανηγυρικὸν ἐσπερινὸν μέ καλλιφώνους ἱεροψάλτας.

Τὴν Κυρῶνυμον ἡμέραν πλῆθος κόσμου ἐκ τῆς ἐπαρχίας Λαμίας ὡς ἐπίσης καὶ ἀπὸ ἄλλα σημεῖα τῆς Ἑλλάδος συνεκεντρώθησαν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος, ὅπου ἔλαβεν χώρα ἡ Θ. Λειτουργία μέ τὸν οἰκείον ἱεράρχην κ. Καλλίνικον πλαισιούμενον ἀπὸ τὸν Σεβ. Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιον, τὸν Εὐρίπου κ. Ἰουστίνον καὶ μέ συμμετοχὴν ὅλου τοῦ κλήρου καὶ τῶν ἀρχ/τῶν π. Χρυσοστόμου Βάρκα, π. Ἀνθίμου Καραμήτρου καὶ π. Μακαρίου Καβακίδου. Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ἐδόθη λόγος εἰς τὸν ἀρχ/την π. Χρυσόστομον Βάρκαν ὁ ὁποῖος ἐξῆρε τὰ τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὴν ἐορτάζουσαν προσωπικότητα τοῦ κ. Καλλίνικου ὁ ὁποῖος, ὡς εἶπε, τιμᾷ τὸν ἀγῶνα τῶν Γ.Ο.Χ. ἐπὶ 20 ἔτη Ἀρχιερατείας. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς πενταῶρου Ὁρθοῦ καὶ Θ. Λειτουργίας ἐπηκολούθησε καὶ Τράπεζα Ἀγάπης ἡ ὁποία ἔλαβε χώρα εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου εἰς τὴν αἵθουσαν ἡ ὁποία εὐρίσκεται κάτωθεν αὐτοῦ ἐν μέσῳ εὐθυμίας καὶ χαρᾶς. Ἄς σημειωθῇ ὅτι τὸ παρεκ-

κλήσιον ὁ Ἀγ. Ἀνδρέας εἶναι ἐκλεκτὸν Βυζαντινὸν δημιουργημὰ τῆς προσπάθειας τῶν ἐπιτρόπων, οἱ ὁποῖοι μέ κόπον καὶ μόχθον ἔκτισαν αὐτὸ εἰς κεντρικὸ σημεῖον τῆς Λαμίας, τὸ ὁποῖον, οὐσιαστικὰ εἶναι Φάρος προσελκύσεως δι' αὐτοῦς, ποῦ ἀγαποῦν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ δι' ὅσους ἔρχονται εἰς τὰς τάξεις τῆς. Ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζει τὰς ἀπείρους εὐχὰς πρὸς τὸν ἐορτάζοντα ἀρχιερέα καθὼς ἐπίσης εἰς τοὺς ἐπιτρόπους διὰ τοὺς ἀτρύτους κόπους τοὺς.

ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ ΛΟΚΡΙΔΟΣ

Τὴν 1ην Ἰουλίου ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ ὁ Ἅγιος Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ ἐλειτούργησε εἰς τὸν ἱερόν Ναὸν Ἀγίων Ἀναργύρων μεθ' ὅλου τοῦ σεβαστοῦ ἱερατείου. Πυκνὸν ἐκκλησίασμα τόσο ἀπὸ τὴν Λαμίαν ὅσον καὶ τὰ περίχωρὰ παρευρέθησαν εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν ἁγίων Ἀναργύρων κατὰ δὲ τὸ κοινωνικὸν ὡμίλησεν ὁ ἱεράρχης πρεπόντως. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη ὅπως ἔχει γραφῆ καὶ ἄλλοτε, ἀνήκει εἰς τὸ Σωματεῖον τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΠΟΥΓΚΑΚΙΑ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ

Τὴν 26ην Ἰουλίου ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς ὁ ἅγιος Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἱερόν Ναὸν Ἀγίας Παρασκευῆς, Πουγκάκια Φθιώτιδος, μεθ' ὅλου τοῦ ἱερατείου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως. Κατ' αὐτὴν ὡμίλησε ὁ ἴδιος πλῆξας τὸ ἐγκώμιον τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς καὶ συγκινήσας τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸ ἐνδοξὸν μαρτύριον τῆς Μεγαλομάρτυρος.

«Ο ΛΑΛΩΝ ΠΑΡΡΗΣΙΑ ΕΙΡΗΝΟΠΟΙΕΙ»

Από χρόνου πολλοῦ εὐρισκόμουν εἰς τὴν ψυχικὴν διάθεσιν νὰ γράψω λίγα γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ ρητόν τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐν τοῖς ἀρχαίοις μου. Ὡς βλέπετε, αὐτὸ τοῦτο τὸ ὀλιγόλογον ἀρχαῖον ρητόν μᾶς προτρέπει νὰ ὁμιλῶμεν μετὰ παρρησίας καὶ θάρρους ἐφ' ὅλων τῶν ζητημάτων καὶ νὰ μὴν συστελώμεθα διὰ τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἀρετῆς αὐτῆς διότι τῷ ὄντι ὁ λαλῶν μέ ἐντιμότητα καὶ θάρρος, αὐτὸς οὗτος καθίσταται μέγιστος εἰρηνοποιός.

Ἡ ἀρχιερατικὴ μου ιδιότης τόσο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅσον καὶ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ χριστιανικῇ κοινωνίᾳ μᾶς κατέστησε σαφές ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος λαλεῖ εὐσχημόνως, ὀρθῶς καὶ ὄχι κακοβούλως εἶναι αὐτός ποῦ καθίσταται ἐκ τῶν πραγμάτων εἰρηνοποιός.

Ἀλλὰ ἐκθέτοντας τὴν ἀνάλυσιν αὐτοῦ τοῦ ρητοῦ φυσικῶ τῷ λόγῳ ἀνακαλοῦμεν τί ἀκριβῶς λέγει ὁ Κύριος ἐπὶ τῆς τοῦ Ὁρους ὁμιλίας Του: **«Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοὶ ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται»** Ματθ. 5-9. Τὸ ἀψευδές στόμα τοῦ Κυρίου, μᾶς προτρέπει ὅτι ἡμεῖς οἱ ἴδιοι πρέπει νὰ εἴμεθα φύσει καὶ θέσει εἰρηνοποιοὶ, ἐξασκῶντες αὐτὴν τὴν ἁγίαν χριστιανικὴν ἀρετὴν τὴν ὁποῖαν ἐπιθυμεῖ ὁ Ἀρχηγός τῆς Εἰρήνης Χριστός, διότι ἐξασκῶντες αὐτὴν, μέ ἀγωνιστικὴν διάθεσιν, καθιστάμεθα εὐχρηστα σκευὴ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὅχι πλέον φιλέριδες καὶ ὀξύθυμοι, ἀλλὰ μέ τὴν θεϊκὴν αὐτὴν ιδιότητα τοῦ εἰρηνοποιοῦ ἔχομεν νὰ ἐπιτύχωμεν πολλὰ ἐν τῇ ζωῇ μας.

Ὁ μέγας Εἰρηνοποιός Ἰησοῦς Χριστός ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς Δημιουργίας μᾶς δίδει μαθήματα εἰρηνεύσεως καὶ δὲν θὰ θελήσωμεν ν' ἀναχθῶμεν εἰς τὰ σημεῖα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Οὐρανός παραγγέλει τὸ μέγιστον τοῦτον ἀγαθὸν ποῦ λέγεται εἰρήνη εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὴν ἀποφυγὴν τῆς διαμάχης καὶ τοῦ πολέμου μεταξὺ τῶν φυλῶν ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς Πυρργοποιᾶς μέχρι τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

Παρακάπτοντας ὅμως τὴν Παλαιάν Διαθήκην νομίζομεν ἱερόν χρέος νὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὸν χώρον τῆς Καινῆς Διαθήκης (εἰς τὸν κυρίως ὑψηλὸν χώρον τῆς εἰρήνης καὶ ἀγάπης) καὶ νὰ ἀποτολήσωμεν ν' ἀναφέρωμεν μερικά σημεῖα αὐτῆς διὰ νὰ συμπληρώσωμεν καὶ τὸ ὑπὸ γραφὴν ἄρθρον, ἀλλ' ἐν ταύτῃ δίδοντας καὶ ὀρισμένα χριστιανικὰ ἐναύσματα εἰς τὸν ἀναγνώστην διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ

κατανοήσῃ τὴν ὑψίστην ἀρετὴν τῆς εἰρήνης, ποῦ ἐκπορεύεται ἀφ' Ὑψηλοῦ. Καὶ ἀρχόμεθα ἀπὸ τὸν ἅγιον Ματθαῖον νὰ ἀποσπάσωμεν ὀρισμένα σημεῖα του:

Ματθ. 10.13 «ἐλθέτω ἡ εἰρήνη ὑμῶν ἐπ' αὐτὴν, ἐάν δέ μὴ ἡ ἀξία, ἡ εἰρήνη ὑμῶν πρὸς ὑμᾶς ἐπιστραφήτω. Μὴ νομίσετε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν ἀλλὰ μάχαιραν. (Ἄλλο ἄρθρον μου θὰ ἐξετάσῃ τὴν ὑψίστην αὐτὴν ἀλήθειαν τοῦ Κυρίου.)

Μαρκ. 5.34 «ὑπάγε εἰς εἰρήνην... καὶ ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μᾶστιγός σου».

Λουκ. 2.14 «δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Λουκ. 1.79 «καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη... ἐπιφάνει τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθημένοις, τοῦ κατευθῆναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης».

Ἰωάν. 14.27 «Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσι, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν, μὴ ταρασέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά μηδὲ δειλιάτω».

Ἰωάν. 16.33 «Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα ἐμοὶ εἰρήνην ἔχητε ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε ἀλλὰ θαρσεῖτε ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον».

Ἰωάν. 20.19 «Οὐσὲς οὖν ὀψίας τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ λέγων αὐτοῖς εἰρήνη ὑμῖν».

Ἀλλὰ ἐπιλέγοντας ὀρισμένα σημεῖα τῶν Εὐαγγελιστῶν θὰ πρέπει νὰ ἐπισημάνωμεν ὅτι ὅλοι οἱ Εὐαγγελισταὶ ἀναγράφοντες τὸ μέγιστον γεγονός τῆς Ἐνανθρωπίσεως τοῦ Κυρίου μᾶς ἐγνώρισαν καταδήλως εἰς ὅλα τὰ Εὐαγγέλια τὸ ΔΟΞΑ ΕΝ ΥΨΙΣΤΟΙΣ ΘΕΩ ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ ΕΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ ΕΥΔΟΚΙΑ εἰς δὲ τὰ ὦτα τοῦ κάθε πιστοῦ ἡ ἀναγγελία αὐτῆ τοῦ Οὐρανοῦ εἶναι ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου σταθερόν κτήμα του. Ἐν σχέσει ὅμως με τ' ἀνωτέρω βλέπομεν τὸν Ἀναστάντα Κύριον εἰς κάθε ἐμφάνισίν του πρὸς τοὺς Αποστόλους τοὺς «κεκλεισμένους ἐν τῷ Ὑπερόψ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων νὰ «ἐκχωρῇ» εἰς τὰς καρδίας των τὸ θεῖον αὐτὸ δῶρον «εἰρήνη ὑμῖν» διότι οἱ μαθηταὶ ἔβλεπαν τὸν Ἀναστάντα Κύριον νὰ παρευρίσκεται μεταξύ αὐτῶν καὶ ἡ καρδιά των ἔπρεπε νὰ ᾔτο «ἤρεμος» διὰ νὰ δεχθοῦν τὰ ὑψιστα διδάγματα τὰ ὁποῖα ἐξεπορεύοντο ἀπὸ Αὐτόν.

Καλόν ὅμως νὰ ἐμπλουτίσωμεν τὴν γραφὴν μας καὶ μέ μερικά σημεῖα τὰ ὁποῖα ἀναφέρουν οἱ Από-

στολοι, θά ἀναφέρωμεν ὀγίγα διότι τό ἄρθρον ἀρ-
χίζει νά παίρνει ἑκτασιν.

Πράξ. 7.26 «συνήλασεν αὐτούς εἰς εἰρήνην...»

Πράξ. 15.33 «ποιήσαντες δέ χρόνον ἀπελύθησαν
μετ' εἰρήνης ἀπό τῶν ἀδελφῶν πρὸς τοὺς ἀποστό-
λους».

Πράξ. 16.36 «ἀπήγγειλε δέ ὁ δεσμοφύλαξ τοὺς
λόγους τούτους πρὸς Παῦλον, ὅτι ἀπεστάλκασιν
οἱ στρατηγοὶ ἵνα ἀπολυθῇτε νῦν οὖν ἐξελθόντες
πορεύεσθε ἐν εἰρήνῃ».

Ρωμ. 2.10 «δόξα δέ καὶ τιμή καὶ εἰρήνη παντί τῷ
ἐργαζομένῳ τό ἀγαθόν, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἑλ-
ληνι».

Ρωμ. 3.17 «ὁδὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν».

Ρωμ. 5.1 «δικαιοσθέντες οὖν ἐκ πίστεως εἰρήνην
πρὸς τὸν Θεόν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ».

Κορ. 1.2 «χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπό Θεοῦ πατρός
ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Γαλ. 6.16 «καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν,
εἰρήνη ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἔλεος καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ
τοῦ Θεοῦ».

Δέν θ' ἀναφέρωμεν ἄλλας ἐπιστολάς τοῦ Παύ-
λου, Πέτρου καὶ Ἰωάννου διότι εἶναι πάμπολλα τά
σημεῖα ποῦ ἀναφέρονται εἰς τὴν **Εἰρήνην** δίδοντας
ἐμφανὴ σημεῖα τῆς ὑπάρξεως καὶ Παντοδυναμίας
τοῦ Τριαδικοῦ μας Θεοῦ.

Καλὸν ὅμως εἶναι ὅταν εὕρισκόμεθα ἐν προ-
σευχῇ νά ὑπάρχῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μας αὐτὴ ἡ ὑψίστη
Χάρις τοῦ Πνεύματος, διὰ νά φθάσωμεν καὶ ἐννοή-
σωμεν τί λέμε πρὸς τὸν Κύριον καὶ τί ἀπάντησιν
δίδει εἰς τὰ ὅλα μας ὁ Ὑψιστος.

Βέβαια ὡς γνωστὸν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ
τό ἱερὸν Βῆμα πάντοτε μᾶς ἀναγγέλλει ὅτι πρέπει
νά ἱστάμεθα κοσμίως καὶ νά εἰρηνεύωμεν μέ τό Εἰ-
ρήνῃ πᾶσι, γιατί ἄλλως δέν θά δυνηθῶμεν νά παρα-
κολουθήσωμεν τό ὑψιστον μυστήριον τῆς Θείας
μυσταγωγίας ἐφ' ὅσον ἡμεῖς εἴμεθα ἐκτός εἰρήνης.

Ἄς προσέξωμεν καὶ καλῶ τὸν ἀγαπητὸν ἀναγνώ-
στην ἀπό τοῦδε ἃς ἐπισημάνῃ πόσα Εἰρήνῃ πᾶσι
λέγονται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἰδιαιτέρως ἐν τῇ λει-
τουργίᾳ ὁ ἱερουργὼν ἱερεὺς ἢ ὁ ἐπευλογῶν ἀρχιε-
ρεὺς μᾶς καλεῖ νά εὕρισκώμεθα εἰς αὐτὴν τὴν
Θεῖαν κατάστασιν. Αἱ λειτουργίαι τοῦ Θεοῦ Χρυσο-
στόμου τοῦ ἁγίου Βασιλείου τοῦ Γρηγορίου τοῦ
Διαλόγου, καὶ ἃς ἐνθυμηθῶμεν τὴν ἐπικρατοῦσαν
ἰδιαιτέραν τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ἢ
ὅποια τελειώνει μέ τὴν Θεῖαν προτροπὴν «ΑΠΟ-
ΛΥΕΣΘΕ ΕΝ ΕΙΡΗΝΗ».

Ἄς θέσωμεν λοιπὸν τό αἶτημα εἰς τὸν Κύριον διὰ
νά μᾶς χαρίσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μας τὴν εἰρήνην «τὴν
πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν». Γένοιτο.

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΣΑΜΟΥΗΛ

Περίπου τὸν 11ον μέ 10ον π.Χ. αἰῶνα ἐνεφανίσθη
ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ εἰς τῶν μεγάλων Προφητῶν τὸν
ὁποῖον ἐξαπέστειλεν ὁ Ὑψιστος πρὸς νουθεσίαν
τοῦ λαοῦ Του καὶ νά κρίνῃ αὐτόν περὶ τὴν πεντηκο-
νταετίαν.

Εἰς αὐτόν ὀφείλονται οἱ νικηφόροι ἀγῶνες κατὰ
τῶν Φιλισταίων ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ἔξαρσις τοῦ θρη-
σκευτικοῦ αἰσθήματος μέ τὴν ἰδρυσιν Σχολῶν τῶν
Προφητῶν. Ὁ ἀνωτέρω Προφήτης Σαμουὴλ γόνος
τοῦ Ἑλκανᾶ καὶ τῆς Ἄννας τῆς συζύγου του ἐγεν-
νήθη ἀπὸ στερητικῆς λαγῶνας τῆς τελευταίας,
διότι αὐτὴ σύζυγος τοῦ ὀνομαζομένου Ἑλκανᾶ ἦτο
ἀγονος. Αἱ προσευχαὶ τῆς Ἄννας νυχθημερόν, καὶ
δὴ ὅταν ἐπεσκέπτετο τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης ἐν
Σηλῷ ἦταν τόσοσιν κραυγαλέα ὥστε ὁ Ἀρχιερεὺς
τῆς τότε ἐποχῆς Ἠλεὶ ἀφυπνίζετο ἀπὸ τὴν Ἄνναν
μέ τὰς κραυγαλέας παρακλήσεις τῆς πρὸς τὸν
Θεόν διὰ νά τῆς χαρίσῃ τέκνον. Καὶ πράγματι δέν
ἄργησε νά ἔλθῃ ὡς δῶρον Θεοῦ ὁ Σαμουὴλ εἰς τὴν
Προφητίδα Ἄννα καὶ νά ἐπακολουθήσουν καὶ ἄλλοι

τοκετοὶ πρὸς μεγίστην χαράν τῆς στείρας. Ἡ στεί-
ρσις αὕτη ἦταν μιά μεγάλη εὐλογία διότι ἐχρειά-
ζετο νά προέλθῃ ὁ θεῖος Σαμουὴλ ποῦ ὡς γνωστὸν
τοῖς πᾶσι θεία ἐπεμβάσει ἔχουν γίνεαι τὰ μεγαλύ-
τερα ἢ κάλλειον εἰπεῖν αἱ μεγαλύτεραι θεϊκαὶ ἐπεμ-
βάσεις. Αὐτὰ ὅμως ποῦ γράφονται ἀνωτέρω εἶναι
διὰ τὴν ἀπλὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ σκοπὸς αὐτοῦ ποῦ τὰ
γράφει ἔχει ἄλλον δρομοδείκτην ἐπισημάνσεως,
διὰ τοὺς δύο κατωτέρω λόγους:

α) Ἡ Παντοδυναμία τοῦ Δημιουργοῦ ποῦ εἶναι
μόνον Αὐτός ποῦ ἀνοίγει καὶ κλείνει μήτρας καὶ ἐπὶ
αὐτοῦ θέλομεν νά τονίσωμεν διότι γιὰ μᾶς αὐτό εἶ-
ναι βέβαιον ὅτι ὁ Τριαδικὸς Θεὸς εἶναι Ἐκεῖνος
ποῦ «ἀνάγει καὶ κατὰγει» ὅλα τὰ γεγονότα ἐν τῇ
ζωῇ μας. Σ' αὐτό ἐπάνω ἃς ἐνθυμηθῶμεν τί μᾶς
καταγράφει ἡ Γένεσις διὰ τό ἀνοιγμα καὶ κλείσιμον
τῆς μήτρας τῆς Ραχὴλ. Ἐπειδὴ ὅμως ὁμιλοῦμεν
διὰ στείρας καὶ σχετικὰς ὑψηλὰς γεννήσεις, ἃς
γνωρίσωμεν εἰς τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μου ὅτι

μόνον ἡ προσευχή, τῆς τυχόν στείρας, πρὸς τὸν Θεὸν εἶναι ἐκείνη ποῦ θά ἀποδώσῃ καρπὸν. Ἡ προσφυγὴ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἰς ἄλλα μέσα γεννητικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς παρεμβάσεις κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην εἶναι ἐκτὸς πίστεως. Πολλές φορές το διατυπώνω εἰς ὅλον τὸν κόσμον τοῦ ἐτέρου φύλλου ὅτι μόνον ἡ προσευχὴ ἐπιτελεῖ θαύματα ὅπως ἐπετέλεσε τὸ θαῦμα ἡ κραυγαλέα δέησις τῆς Ἄννας πρὸς τὸν Κύριον.

β) Ὁ Προφήτης Σαμουὴλ ὁ ὁποῖος ἔκρινε τὸν λαὸν τοῦ ὀλοκλήρους δεκαετίας ἦταν ἡ περίοδος καθ' ἣν ὁ Κύριος βλέπων τὰ ἀτοπήματα, ὅπως δυστυχῶς ἐμφανίζονται καὶ σήμερον, τοῦ λαοῦ Του ἀπέστειλε τὸν Σαμουὴλ ὁ ὁποῖος παρουσίαζε «ἐνάρετον βίον ἐν Κυρίῳ» καὶ ὅχι ὅπως δυστυχῶς ἐμφανίζεται εἰς πολλὰς περιπτώσεις σήμερα. Ὁ Προφήτης Σαμουὴλ σ' αὐτὸ το χρονικὸ διάστημα τῆς παρουσίας του ἦτο τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἀνιδιοτελοῦς θρησκευτικοῦ ἡγέτη. Πολλές φορές ἐκάλεσε τὸν λαὸν τοῦ διὰ νὰ ἐπιδείξῃ ὅτι «οὐδὲν κέκτηται» παρὰ μόνον τὴν πενιχρὰν στολὴν του καὶ τὰ πενιχρά σανδάλιά του. Αὐτὸ τὸ παράδειγμα τοῦ Σαμουὴλ πρέπει νὰ ἀφυπνίσῃ τὰς καρδίας μας ποῦ εὐρίσκονται ἐν ληθάργῳ, γιὰ νὰ βγάλουμε ἀπὸ τὴν ἀσθενοῦσαν πνευματικὴν μας κατάστασιν ὅτι τὸ χρῆμα εἶναι ἐκεῖνο ποῦ φέρνει τὴν εὐτυχίαν. Δυστυχῶς ξεχνᾶμε καὶ τὴν πρόσφατον δική μας ἱστορίαν ὅτι οἱ ἄδικοι μεγιστάνες τοῦ πλοῦτου ἐγίναν δυστυχεῖς ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ νυκτί καὶ ὅχι μόνον αὐτοὶ ἀλλὰ ἐπέσυράν καὶ τὴν καταστροφὴν τῶν ἐγγόνων των. Τὰ τελευταῖα γεγονότα εἶναι τόσο

πρόσφατα ὥστε δὲν χρειάζεται νὰ ὀνοματίσωμεν τίποτε διότι ἐν κατακλείδι αὐτὸ δὲν θα ἦτο ἐπωφελές. Ὁ Προφήτης Σαμουὴλ εἶναι ζωντανὸν παράδειγμα γιὰτί σήμερον τὴν 20ην Ἰουλίου ποῦ ἐορτάζει ἀναχωρῶν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μου ἦτο γιὰ μένα ἕνας ψυχικὸς κραδασμὸς ὅτι πρέπει νὰ μιμηθῶμεν ἔστω καὶ ἐλάχιστον τὸ παράδειγμά του καὶ ἀναγόμεθα ἐπίσης εἰς ἐκεῖνο ποῦ μᾶς καταδεικνύει ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος τοῦ ὁποῖου τὸ ἱερόν κείμενον παραθέτομεν κατωτέρω: Κεφ. Ε' 1-3.

«Ἄγε νῦν οἱ πλοῦσιοι, κλαύσατε ὀλολύζοντες ἐπὶ ταῖς ταλαιπωρίαις ὑμῶν ταῖς ἐπερχομέναις, ὁ πλοῦτος ὑμῶν σέσηπε... φάγετε τὰς σάρκας ὑμῶν ὡς πῦρ ἐθησαυρίσατε ἐν ἐσχάταις ἡμέραις».

Ὁ σκοπὸς λοιπὸν τοῦ μικροῦ μου ἄρθρου εἶναι ἀφ' ἑνὸς νὰ ὑπομνήσω εἰς τὸν ἀναγνώστην τὴν θείαν μορφήν ποῦ ἐορτάζει σήμερον ἡ Ἐκκλησία μας καὶ ἀφ' ἐτέρου νὰ ὑπενθυμίσω ὅτι οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ τὸν πλοῦτον των εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ ποῦ μᾶς θέλει ὀλιγαρκεῖς, ἀλλὰ μόνον νὰ ἐπιζητοῦμεν τὰ πρὸς «χρεῖαν ἐπιτήδεια» **τὴν σήμερον ἡμέραν** καὶ ὅχι τὴν «ἐπομένην» διότι ὁ Κύριος ὅταν ἔρριπτε τὸ Μάνα ἐν τῇ ἐρήμῳ αὐτὸ εἶχε διάρκειαν μίᾳς ἡμέρας τὴν δὲ ἐπομένην ἐγένετο σκωληκόβροτον. Ἀλήθεια τί φοβερόν μάθημα τοῦ Οὐρανοῦ ποῦ πρέπει νὰ καθοδηγῇ ὅλους μας, κλήρου τε καὶ λαοῦ.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους καὶ στὰ πλαίσια τῆς ἀρτίας διαποιμάνσεως, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος συνεκάλεσε τὴν 5/18 Σεπτεμβρίου ε.ε. τὴν πρώτη ἱερατικὴ σύναξιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ὁ Σεβασμιώτατος εὐχήθει εἰς τοὺς ἱερεῖς πᾶν ἀγαθὸν καὶ σωτηρίαν διὰ τὸ νέον ἐκκλησιαστικὸν ἔτος ἐξέθεσε τὰ φλέγοντα ποιμαντικὰ προβλήματα τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἰδιαιτέρως δὲ ὁ Σεβασμιώτατος ἐτόνισε τὴν ἀναγκαιότητα λειτουργίας τῶν κατηχητικῶν σχολείων ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀναγεννᾶται τὸ νέον πλήρωμα τῆς ἐκκλησίας μας καὶ οἱ αὐριανοὶ συνεχιστὲς τοῦ ἱεροῦ αγῶνος μας.

Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ Πρωτοσυγγέλου

Νομοκανονικαί Παρατηρήσεις επί της αποφάσεως του Πρωτοβαθμίου διά τούς Ἀρχιερεῖς Συνοδικοῦ Δικαστηρίου (τῆς Ν/κῆς Ἐκκλησίας) περί καθαιρέσεως ἀπό τῆς αρχιερωσύνης κ.λπ. τῶν Ἐπισκόπων Χριστοφόρου Χατζῆ, Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου, Ματθαίου Καρπαθάκη καὶ Πολυκάρπου Λιώση, ἐξ ἀπόψεως διαδικαστικῆς (δικονομικῆς).

Ὑπο Νικήτα Κ. Ἀναγνωστοπούλου
Ἐπιτίμου Δικηγόρου
παρ' Ἀρεῖω Πάγῳ καὶ Συμβουλίῳ Ἐπικρατείας

Β. I.

Ἡ καθαιρέσα τούς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος Χριστόφορον Χατζῆν, Γερμανόν Βαρυκόπουλον, Ματθαῖον Καρπαθάκην καὶ Πολύκαρπον Λιώσην, ἀποφασίς τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ διά τούς Ἀρχιερεῖς Δικαστηρίου τῆς Ν/κῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, (περί ἧς ὁ λόγος εἰς τό φύλλον 841, σελ. 15-17 «Φ.Ο.»), τυγχάνει ἀντικανονικῆ καὶ δι' ἄλλον σοβαρόν δικονομικόν λόγον, ἥτοι δι' ἐλλειπῇ σύνθεσιν τοῦ δικάσαντος Δικαστηρίου.

Καὶ συγκεκριμένως, ἀντίκειται εἰς τόν ΙΒ' κανόνα τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου, διακελεύοντα: «Εἴ τις Ἐπίσκοπος, ὅπερ ἀπείη ἐν τινι ἐγκλήματι περιπέση καὶ γένηται πολλή ἀνάγκη τοῦ μὴ δύνασθαι πολλοὺς συνελθεῖν, διά τό μὴ ἀπομείναι αὐτόν ἐν τῷ ἐγκλήματι, ἀπό δώδεκα Ἐπισκόπων ἀκουσθῇ» - (Ι. Πηδάλιον «Ἀστέρος» 1970, σελ. 469). Ρητῇ καὶ κατηγορηματικῇ ἡ ἐπιταγή: δικάζεται ὑπό δώδεκα ἐπισκόπων, τουλάχιστον, ἐάν δέν εἶναι δυνατόν νά συνέλθουν περισσότεροι ἐπίσκοποι δικασταί.

Ἀλλά καί ὁ ν. 5383/1932 «περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρό αὐτῶν διαδικασίας», ἐν ἄρθρῳ 20, ὀρίζει ὅτι τό Πρωτοβάθμιον διά τούς Ἀρχιερεῖς Συνοδ. Δικαστήριον συγκροτεῖται ἐκ τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου, ὡς Προέδρου καὶ ἑνδεκα Συνοδικῶν.

II

Ἐν τούτοις, ἐν προκειμένῳ, οἱ δικάσαντες καὶ καθαιρέσαντες τούς τέσσαρας Ἐπισκόπους ἦσαν ἐν ὅλῳ ἑνδεκα, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς αποφάσεως, ἐν ἀρχῇ τῆς ὁποίας ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα τῶν συγκροτησάντων τό Δικαστήριον ἑνδεκα μελῶν μετὰ τοῦ Προέδρου καὶ σημειοῦται «ἀπόντος

τοῦ ἐπ' ἀδείᾳ διατελοῦντος Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος Ἀμβροσίου» καὶ ἐν τέλει τῆς ὁποίας παρατίθενται ὅλα τὰ ὀνόματα (ἑνδεκα, μετὰ τοῦ Προέδρου), τῶν υπογραφάντων τὴν ἀπόφασιν.

Συνεπῶς, ἡ ἀπόφασις τυγχάνει, ἀναντιλέκτως, ἄκυρος καὶ μὴδέποτε ὑπάρξασα καὶ ἐκ τοῦ δικονομικοῦ τούτου λόγου τῆς ἐλλειποῦς συνθέσεως τοῦ Δικαστηρίου, ἀντικειμένη εὐθέως εἰς τόν ΙΒ' κανόνα τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου, καθ' ὃν τό Δικαστήριον συγκροτεῖται, ὡς προελέχθη, τουλάχιστον ὑπὸ δώδεκα μελῶν.

Ὁ ν. 5383/32 «περί Ἐκκλ. Δ/ρίων», καίτοι δέχεται τὴν 12μελῆ σύνθεσιν, ἀντίκειται εἰς τόν κανόνα, διότι περιορίζει ταύτην μετὰ τῶν μελῶν τῆς Διαρκοῦς Συνόδου, ἐνῶ ὁ κανὼν τὴν θεσπίζει ἀπεριορίστως καὶ συνεπῶς οὗτος ἔχει ἐφαρμογὴν, κατὰ τὰ ἐκτενῶς ἐκτεθέντα εἰς τό Α' μέρος, εἰς σελ. 16 τοῦ 841 φυλ. τῆς «Φ.Ο.», περί τῆς ὑπερτέρας ἰσχύος τοῦ κανόνος τῆς Ἐκκλησίας ἐναντι τοῦ νόμου τῆς Πολιτείας. Ἀναφέρεται εἰς τό Ἱ. Πηδάλιον, (σελ. 470, ὑποσημ. 1) ὅτι ἡ καθαιρέσις τοῦ Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος Ἰωάννου «δέν ἔλαβε κύρος ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Λουκάν, κατὰ τό σχόλιον τοῦ Ἀρμενοπούλου, τίτλ. 5, ἐπειδὴ ἐκάθηρεν αὐτόν ὁ Κύπριος Ἀρχιεπίσκοπος, ὅχι μέ δώδεκα, κατὰ τὸν Κανόνα, ἀλλὰ μέ ἑνδεκα μόνον, εἰς καιρόν ὅπου ἦτο εὐκόλον νά συνταχθοῦν ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Κύπρου. Αὐτό τοῦτο λέγει καὶ ὁ Βαλασμών».

III

Ἀλλά ἡ καθαιρετικὴ ἀπόφασις τυγχάνει καὶ ἀντισυνταγματικῇ. Διότι ἀντιβαίνει εὐθέως εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 παρ. 1 τοῦ τότε ἰσχύοντος Συντάγματος τῶν Ἑλλήνων (ἄρθρον 3 παρ. 1 τοῦ νῦν ἰσχύοντος), ἡ ὁποία ἐπιτάσσει «τὴν ἀπαρὰ

σάλευτον τήρησιν τῶν ἱερῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν Κανόνων καὶ τῶν ἱερῶν Παραδόσεων».

Τό Συνοδικόν Δικαστήριον, μή τηρήσαν, ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν τῆς κλητεύσεως τῶν δικασθέντων ἐρήμην τέσσάρων Ἐπισκόπων, τόν ΟΔ' Ἀποστολικόν Κανόνα περί τῆς διὰ δύο Ἐπισκόπων καὶ δὲς κλητεύσεως, (περί ἧς ὁ λόγος εἰς τὸ Α' μέρος τῆς διατριβῆς, φυλ. 841, σελ. 15 τῆς «Φ.Ο.»), καὶ τόν ΙΒ' Κανόνα τῆς ἐν Καρθαγίνῃ Συνόδου, περί τῆς ὑπὸ δώδεκα Ἐπισκόπων συνθέσεως τοῦ Δικαστηρίου, παρέβη καὶ τὴν ἀνωτέρω συνταγματικὴν ἐπιταγὴν, ἡ ὁποία προστατεύει καὶ κατοχυροῖ τοὺς παραβιασθέντας ἱεροὺς κανόνας, τόν μὲν ὡς Ἀποστολικόν, τόν δὲ ὡς Συνοδικόν.

IV

Σφάλλουν οἱ δεχόμενοι ὅτι ἡ ὡς ἄνω Συνταγματικὴ διάταξις προστατεύει καὶ κατοχυροῖ μόνον τοὺς δογματικούς κανόνας, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς διοικητικούς, οἳ εἶναι ὁ ΟΔ' Ἀποστολικὸς καὶ ΙΒ' τῆς Καρθαγίνης. Καὶ συνεπῶς, κατὰ τὴν ἀποψίν των, ἡ δύναμις ἡ Πολιτεία νὰ μεταβάλλῃ, τροποποιήσῃ ἢ καὶ καταργήσῃ τούτους διὰ νόμου. Σφάλλουν, καθόσον ἡ διάταξις τοῦ Συντάγματος οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν εἰς «δογματικούς» καὶ «διοικητικούς» κανόνας, ὡς ἐκ τῆς λεκτικῆς διατυπώσεως σαφῶς δείκνυται. Ὁμιλεῖ γενικῶς καὶ ἀδιακρίτως περί «Ἀποστολικῶν» καὶ «Συνοδικῶν» Κανόνων.

Ἄν ὁ Συνταγματικὸς Νομοθέτης ἤθελε τὴν τοιαύτην διάκρισιν, εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ τὴν θεσπίσῃ ρητῶς. Καὶ ὅπου ὁ νόμος, πολλῶν δὲ μᾶλλον τὸ Σύνταγμα, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀυξημένην ἰσχύν, δὲν διακρίνει, οὔτε ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν, κατὰ τὸ νομικὸν ἀξίωμα «UBILEX NON DISTINGUIT NEC DISTINGUERE DEBEMUS».

Ἀντιθέτως, ὅτι τὸ Σύνταγμα ἤθελε ὅπωςδήποτε νὰ συμπεριλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του καὶ τοὺς διοικητικούς προκύπτει ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι «παρὰ τὴν προσπάθειαν διαφόρων εἰσηγητῶν κατὰ τὰς συζητήσεις τῆς Ε' Ἀναθεωρ. Βουλῆς, ὅπως τὸ Σύνταγμα (τὸ ἰσχύον) περιλάβῃ σαφῆ διάταξιν, δι' ἧς ν' αποκλείωνται οἱ διοικητικοὶ κανόνες τῆς συνταγματικῆς προστασίας, οὕτως ὥστε νὰ ἐπιλυθῇ ρητῶς τὸ ὅλον ζήτημα, ἐν τούτοις τούτο ἀναφέρεται ἄνευ τινος ἐξαιρέσεως καὶ τοῦ ἀξιωθέντος ἀποκλεισμοῦ, εἰς πάντας τοὺς ἱεροὺς κανόνας, δογματικούς τε καὶ διοικητικούς». (Γνωμοδ. Χ. Ροκοφύλλου - Η. Χαλιακοπούλου, ΝΟΒ ἔτος 23ον, σελ. 853).

V

Οἱ ἱεροὶ Κανόνες εἶναι ἅπαντες ἐνιαῖοι, καὶ ἀδιαίρετοι, ἰσόκυροι καὶ ἰσοδύναμοι, εἴτε εἰς τὸ δόγμα (οἵτινες εἶναι καὶ ἐλάχιστοι) εἴτε εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρονται.

Διότι ἅπαντες ἔχουν θεοπισθεῖ, τῇ ἐπινεύσει τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων καὶ τῶν ἐπὶ μέρους Θεοφόρων Πατέρων. «...Ἐξ ἑνὸς γὰρ ἅπαντες καὶ τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος αὐγασθέντες ὥρισαν τὰ συμφέροντα...» (Α' Κανὼν Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου, Ι. Πηδάλιον, σελ. 322). Οἱ δὲ Κανόνες τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Τοπικῶν Συνόδων καὶ τῶν ἱερῶν Πατέρων, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ἔχουν ἀποκτήσει καὶ οἰκουμενικὸν κύρος, ὅπως καὶ οἱ τῶν Οἰκουμ. Συνόδων, διὰ τῆς ἐπικυρώσεώς των ὑπὸ τοῦ Β' Κανόνος τῆς Πενθέκτης Οἰκουμ. Συνόδου καὶ τοῦ Α' τῆς Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου.

Οἱ ἱεροὶ κανόνες εἶναι ἅπαντες ἀμετάβλητοι καὶ δὲν δύναται νὰ καταργηθῶν ἢ καὶ νὰ τροποποιηθῶν διὰ νόμου τῆς Πολιτείας, διότι εἶναι ὑπερτέρας ἰσχύος τούτου, ὡς προεξετέθη (Παρ. 2), εἰ μὴ μόνον ὑπὸ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἢ, ἐν ἀδυναμίᾳ συγκλήσεως ταύτης ὑπὸ Πανορθόδοξου Συνόδου (Γνωμ. διαπρεπῶν νομομαθῶν Ρακτιβάν - Παπούλια - Δίγκα - Σαριπόλου - Ράλλη, εἰς Θ. ΛΕ. σελ. 332, Π.ρ.β.λ. Χ. Ἀνδρούτσου Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία ἐξ ὁπότεως Ὁρθόδοξου 1920, σελ. 60, Δ. Μπαλάνου, Πολιτεία καὶ Ἐκκλησία, 1920, σελ. 8, Δ. Πετρακάκου, Νομοκανονικαὶ Ἐνασχολήσεις, Ἀθῆναι 1943, σελ. 1611, Γνωμ. Τζιβανοπούλου Εἰσαγ. ΑΠ εἰς Κ. Βαβούσκου, Ἐγχειρ. Ἐκκλ. Δ. σελ. 174 κ.ά.).

VI

Οὔτε καὶ δι' ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος δύναται νὰ καταργηθῇ ἢ καὶ τροποποιηθῇ ἱερὸς Κανὼν, καθόσον ἡ διάταξις τοῦ Συντάγματος περί τῆς ἀπαρασαλεύτου καὶ ἀδιακρίτου τηρήσεως τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν Κανόνων τυγχάνει θεμελιώδους. Καὶ αἱ θεμελιώδεις διατάξεις τοῦ Συντάγματος δὲν ἀναθεωροῦνται. (Ν.Ι. Σαριπόλου, Συνταγματικὸν Δίκαιον 1874, τ. 111, σελ. 356 καὶ Ν.Ν. Σαριπόλου, Σύστημα τοῦ Συνταγμ. Δικαίου τῆς Ἑλλάδος, ἔκδ. 4η, τ. Γ', 1923, σελ. 311 - 319).

Κατὰ τὸν Χρ. Ἀνδρούτσον, Καθηγητὴν τῆς Θεολ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, οἱ τ' ἀντίθετα ὑποστηρίζοντες «τερατολογοῦσι» (Ι. Παναγοπούλου, Μελέται Ἐκκλ. Δικαίου, σελ. 549). Κατὰ δὲ τόν, ἐπίσης, Καθηγητὴν τῆς Θεολ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ἀμ. Ἀλιβιζάτον, ἡ διάκρισις εἰς δογματικούς καὶ διοικητικούς κανόνας «ἐβασίσθη ἐπὶ «εἰκατολογίας» καὶ ἀγνοίας τῶν πραγμάτων καὶ θά κατῆντα εἰς τὸ «ἀστείον ἢ περὶ τῶν ἐλαχίστων δογματικῶν κανόνων καὶ μόνον ἀπασχόλησις τοῦ Συντάγματος». (Παρατηρήσεων Στήλη, Οἱ «δογματικοὶ» Κανόνες, ἐν Θρησκ. Περιοδ. «Ἐκκλησία», ἀριθ. 31-32 σελ. 253 - 254, Π.ρ.β.λ. καὶ Π. Μπούμη, Κανονικὸν Δίκαιον, Α, σελ. 18-19).

(Εἰς τὸ προσεχές φύλλον τὸ Γ' καὶ τελευταῖον μέρος, εἰς ὃ ἐκτίθεται ἀνακεφαλαίως καὶ τὸ τελικὸν συμπέρασμα τῆς διατριβῆς).

ΕΙΡΜΟΙ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Συνέχεια ΙΓ'

Ίαμβικός - Ίλλος Ειρμός

Θ' Ωδή

Ἀγαπητοί μου, προχωροῦμε παραφράζοντας ἄλλα τρία ἱαμβικά τροπάρια, δίδοντας στοὺς φίλους ἀναγνώστας «κάποιαν» αἴσθησιν τοῦ μεγαλείου ποῦ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν πνευματοκίνητον γραφίδα τῶν ἁγίων ὑμνογράφων.

Ίλλος

1. Χαίρεις Ἀνασσα, μητροπάρθενον κλέος. Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα, Ρητρεῦδον, οὐ σθένει σέ μέλλειν ἀξίως· Ἰλιγγιᾶ δέ νοῦς ἅπας σου τόν τόκον Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Τροπάρια

2. Ὑδριν ἔοικε τὴν φυσίζων Κόρην Μόνην γάρ ἐν δίνῃσι κεκρύφει Λόγον, Νοσοῦσαν ἀλθαίνοντα τὴν βροτῶν φύσιν· Ὅς δεξιόις κλισμοῖσι νῦν ἰδρυμένος Πατρός, πέπομφε τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

3. Ὅσοις ἐπνευσεν ἡ θεόρρυτος χάρις, Λάμποντες, ἀστράπτοντες, ἡλλοιωμένοι. Ὅθνεϊαν ἡλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην, Ἰσοσθενοῦσαν τὴν ἄμνητον εἰδότες, Σοφὴν τρίφεγγον οὐσίαν δοξάζομεν....

Χαῖρε Βασίλισσα δόξα τῶν Μητέρων καὶ τῶν Παρθένων. Κάθε στόμα τό ὅποιον εἶναι εὐκίνητον καὶ εὐλαλον εἶναι ἀδύνατον νά ρητορεύσῃ καὶ νά Σέ μεγαλύνῃ κατὰ τὸν τρόπο ποῦ πρέπει, κάθε δέ ἀνθρωπίνη διάνοια μπροστά στό Τόκον Σου παθαίνει ἱλίγγους· Συνεπῶς ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι σέ δοξάζουμε μέ τό μέτρο τῆς ἀνθρωπίνης ἱκανότητος.

Εἶναι πρόπον σέ μᾶς, νά μεγαλύνομεν τὴν Κόρη ποῦ ἔφερε τόν Χριστόν. Εἶναι μόνο αὕτῃ ποῦ ἔκρυψε ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς τόν Λόγον καὶ ὁ ὅποιος θεραπεύει κάθε ἀνθρωπίνη φύσιν ποῦ εἶναι ἀσθενής καὶ πάσχει (λόγω τῆς ἁμαρτωλότητός) τῆς. Αὐτός ὁ Λόγος ποῦ βρίσκεται δεξιὰ τοῦ Πατρός ἔστειλε τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Σέ ὅσους ἀπὸ μᾶς (τοὺς ἀναξίως φέροντας) ἐπνευσε ἡ Χάρις ἡ ὅποια ἀπορρέει ἀπὸ τόν Θεόν καὶ ἔχομεν γήϊνην τὴν προέλευσιν τώρα ἡλλοιωμένοι ἀλλά λάμποντες καὶ ἀστράφοντες εἴμαστε σέ θέσιν νά δοξάσωμεν τὴν τρίφεγγον Σοφὴν Οὐσίαν τῆς Ἀγ. Τριάδος.

Οὕτω τελειώσαμε, σὺν Θεῷ, στήν 13ῃ Συνέχεια ὅλον τόν Εἱρμόν τῆς Πεντηκοστῆς καὶ εὐχαριστῶ τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας ἵνα τύχωμεν συγγνώμης.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

(1, 2, 3 Γεωργ. Μαυρομάττη, Κατερίνη)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΥΠΕΡΤΑΤΟΝ ΚΡΙΤΗΡΙΟΝ ΚΑΤΑΝΟΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ

Β' Συνέχεια.

Ὁ Κύριος, εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς παρεδόσεως, ἡ ὁποία συγκεφαλαιοῦται εἰς τὴν Ὁρθὴν πίστιν, ἡ ὁποία κατευθύνει τὴν ἐκκλησίαν διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν δογματικῶν δυσχερειῶν. Ἄρα, ἡ παράδοσις διαφυλάσσεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν παρέδωσαν οἱ Ἀπόστολοι. Διὰ τοῦτο καὶ λέγεται Ἀποστολική.

Ὁ Μ. Ἀθανάσιος ἐχαρκτήρισε τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ὡς Ἀποστολική. Ὁ Λόγος διετηρήθη ζῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀντανακλᾷ τὴν ζωὴν καὶ τὴν δομὴν τῆς (Εἰρηναῖος ἔλεγχος 1,10,2 καὶ 234,1).

Ἡ ἐκκλησία ὡς ὁ αὐθεντικὸς φύλαξ τῶν Ἀποστολικῶν κηρυγμάτων, εἶχε τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐρμηνεύῃ τὴν Γραφήν, νὰ διδάσκῃ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἄρα οὕτω προσφεύγει εἰς τὴν παράδοσιν.

Ὁ Εἰρηναῖος τονίζει, ὅτι εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔχει συλλεγῇ ἡ πληρότης τῆς ἀληθείας ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων (κατὰ αἰρέσεων 3.4.1.).

Ἡ κατανόησις τῆς Γραφῆς ἦτο δυνατό, μόνον ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας. Ἀγία Γραφή καὶ ἐκκλησία, δέν εἶναι δυνατό νὰ διαχωριστοῦν, καὶ ὁ Ὁριγένης ἐτόνιζε αὐτὴν τὴν ἐνότητα.

Ὁ Εἰρηναῖος καὶ ὁ Τερτυλλιανὸς δίδουν ἰδιαίτεραν σημασίαν εἰς τὴν παράδοσιν, διότι δι' αὐτῆς διετηρήθη ἀκράια ἡ Χριστιανικὴ ἀλήθεια.

Οἱ Πατέρες ὅταν ὁμιλοῦν διὰ τὴν παράδοσιν, ἀναφέρονται εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν αἰρετικῶν, στηριζόμενοι εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν. Ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνας Ἀπόστολοι καὶ Πατέρες, συνδέονται πρὸς τὴν παράδοσιν, διότι ἔτσι λύονται τὰ διάφορα θεολογικὰ προβλήματα.

Ἡ διδασκαλία ἦτο ἔργον Ἀποστολικόν «Διδάξατε πάντα τὰ ἔθνη», καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀποστολὴν στηρίζεται τὸ κύρος των, νὰ δίδουν μαρτυρίαν.

Ἐπομένως ἡ ἐπίκλησις ἐπόμενης τοῖς Πατράσι ἦτο σύνηθες εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκκλησίαν.

Ἡ ἐκκλησία ἔχει ἀναλάβει τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων καὶ τὸ δόγμα τῶν Πατέρων, ὅπως ἀναφέρει ἓνας ὕμν τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα καὶ τῶν Πατέρων τὰ δόγματα.

Διὸ καὶ ἡ ἐκκλησία δέν εἶναι μόνον Ἀποστολική, ἀλλὰ καὶ Πατερικὴ. Ὅπως ὁ Ἀδάμ δέν νοεῖται καθ' ἑαυτὸν ἀλλὰ μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, οὕτω καὶ οἱ Πατέρες δέν νοοῦνται ἐκτὸς τῆς ἐκκλησίας (ἐκκλησιολογία Μ. Ἀθανασίου ὑπὸ Καρακάλη Κων/νου Θεοσ/νίκη 1968, σελ. 78).

Κατὰ τὸν Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, οἱ Πατέρες ἐθεολόγησαν ἐκκλησιαστικῶς καὶ ὄχι φιλοσοφικῶς (Γρηγ. Θεολ. Λόγος 23, 12, Ρ 35, 1104).

Τὸ δὲ ἐπόμενον τοῖς πατράσιν ἀποτελεῖ συμφωνίαν πρὸς τὸ φρόνημα τῶν Πατέρων, δηλ. τὴν οὐσίαν τῆς πίστεως καὶ ὄχι τύπον τινὰ ἄνευ σημασίας.

Υπὸ τοῦ Πανοσιολογιώτατου καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀδελφοθέου Ἀρχ. Μακαρίου.

δ) Ἡ Πατερικὴ μαρτυρία ἐγγύησις ὀρθῆς ἐρμηνείας τῶν Ἀγίων Γραφῶν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐκ τοῦ Χριστοῦ ἡ περὶ Τριάδος πίστις, παρεδόθη εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ ἐκ τῶν Ἀποστόλων εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ὁ Κύριος ἔδωκεν τὴν διδασκαλίαν καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἐκήρυξαν, οἱ Πατέρες δὲ ἐφύλαξαν.

Τὰ συγγράμματα τῶν Πατέρων, ἦταν τὰ στόματα τῶν Ἀποστόλων. Τοῦτο τὸ κήρυγμα τῶν ἀμέσων μαρτύρων τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἦτο τὸ μόνιμον καὶ σταθερόν. Ἡ διδασκαλία ὅτι εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνεχίζεται ἡ Παράδοσις, εὐρίσκεται εἰς τὸν Εἰρηναῖον, ὅπου τονίζεται ὅτι οἱ Χριστιανοὶ δέχονται τὴν Ἀποστολικὴν διδασκαλίαν κατὰ τὸ βάπτισμα.

Οἱ Πατέρες ἦσαν ἡ ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας κατηγορία ἀνθρώπων μετὰ τὴν εἰδικὴν ἀποστολὴν καὶ εὐθύνην. Ἦσαν τὰ μεγάλα ἐκεῖνα ἀναστήματα τῆς Χάριτος, τὰ ὁποῖα ἐσυνέχισαν τὸ ἔργο τῶν Ἀποστόλων μετὰ τὴν ἀφοσίωσιν των εἰς τὸν Χριστόν. Δοκιμάσθησαν ποικιλοτρόπως, ἐδέχθησαν τὸν φωτισμόν, ὠρθοτόμησαν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας μετὰ τὴν πολιτείαν των.

Οἱ σοφοὶ αὐτοὶ διδάσκαλοι (ὅπως Διονύσιος Ἀλεξανδρεὺς, Διονύσιος Ρώμης, ὁ Ὁριγένης, οἱ Καππαδόκες, Ἰ. Χρυσόστ. κ.ά.) μετὰ τὰ κείμενα των, ἐμβάθυναν εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, εἰς τὰ μυστήρια τῆς θείας Ἀποκαλύψεως καὶ κατῶρθωσαν νὰ δώσουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἐρμηνευτικὴν παράδοσιν, προσπαθώντας νὰ διαλύσουν τίς πλάνες τῶν αἰρετικῶν. Ἡ μεγάλη Ἀγιότης καὶ ἡ Ὁρθόδοξος ἀκτινοβολία των, συνέβαλεν εἰς τὴν συνέχισιν τῆς διδασκαλίας τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας.

Εἰς αὐτοὺς ἐστηρίχθη ἡ ὀρθὴ ἐρμηνεία τῶν Ἀγίων Γραφῶν, διότι ἐδέχθησαν τὸν φωτισμόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ ἀρχὴ τῆς καθ' αὐτὸ Χριστιανικῆς ἐρμηνείας, ὀφείλεται εἰς τοὺς αἰρετικούς. Γνωστικούς, Σαβελλιανούς Μοντανιστάς. Τὸ γεγονός αὐτὸ καθιστᾷ φανερόν πως ἡ ἀνάγκη τῆς ἐρμηνείας τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ἐγίνε αἰσθητὴ εὐθύς ὡς ὀρισμένοι πιστοί, εὐρέθησαν ἐκτὸς τῆς παραδόσεως, εὐθύς ὡς ἐμφανίσθησαν αἱ αἵρέσεις ἐκ τῆς ἀνάγκης ἀντιμετωπίσεως τῶν αἰρετικῶν.

Διὰ τοῦτο καὶ παρουσιάζει πολεμικόν καὶ ἀπολογητικὸν χαρακτήρα.

Εἰς τὴν δύσκολον αὐτὴν στιγμὴν, ἐγένετο ἡ ἐπίκλησις ἡ αὐθεντία τῆς παραδόσεως τῆς ἐκκλησίας, διότι μόνον ἐντὸς τῆς παραδόσεως τῆς ἐκκλησίας, ἦτο δυνατό ἡ κατανόησις τῆς θείας Ἀποκαλύψεως καὶ ἡ ἀποδοχὴ τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως.

Ἡ ἐνότης τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ Παραδόσεως, δὲν ἦτο δυνατόν χωρὶς τὴν ἐνότητα τῆς ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ἐγγύησιν διὰ τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τῶν Ἀγίων Γραφῶν.

Οἱ αἰρετικοί, δὲν εἶχον τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀγίας Γραφῆς, διὰ τοῦτο καὶ ἔμειναν μακράν τῆς ἐρμηνείας τῆς. Τὴν ἐπαρουσίασαν κατὰ τὸν ἰδικόν τους τρόπον, ξένοι πρὸς τὴν Ἀποστολικὴν καὶ Πατερικὴν Παράδοσιν τῆς ἐκκλησίας.

Οἱ Πατέρες ἐρμηνεύοντες τὴν Ἀγίαν Γραφήν ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας (διότι ἡ ἐκκλ. εἶναι ἡ ζωντανὴ πηγή) ποτίζουν τὰ τέκνα τῆς μέ τὰ ζωοποιὰ νάματα τῶν θεῶν λόγων, συνεχίζουν τὴν Πνευματικὴν ἐρμηνείαν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Λόγου ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας. Εἴτε ὡς Ἐπίσκοποι, εἴτε ὡς ἱερεῖς εἰς τὸν πνευματικὸν ὀργανισμόν τῆς ἐκκλησίας, εἶναι οἱ ἄνθρωποι τῆς Γραφῆς, οἱ ὅποιοι ζοῦν καὶ ἀναπνέουν ἐντὸς τῆς Γραφῆς. Εἶναι δι' αὐτοὺς ἡ οὐράνιος σχολή, τὴν ὁποίαν ἐρμηνεύουν, μαρτυροῦν, ὁμολογοῦν, ἀγιογραφοῦν, συγγραφοῦν καὶ τέλος ἐπισφραγίζουν μέ τὴν ζωὴν τῆς. Συνεχίζουμε τὸ παρελθόν ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας, δίδως νὰ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸν πυρῆνα τῆς ἀποκαλυφθείσης ἀληθείας. Ὁ Εἰρηναῖος, γράφει πῶς οἱ αἰρετικοί, ἀφοῦ ἀγνοοῦν τὴν παράδοσιν τῆς ἐκκλησίας, δὲν δύναται νὰ εὗρεθῇ εἰς αὐτοὺς ἀλήθεια. Ὡς εἰσηγητὴς τῆς ἐρμηνευτικῆς ἀρχῆς τῆς παραδόσεως, τονίζει πῶς ἡ ἐρμηνεία τῆς Ἀγίας Γραφῆς πρέπει, νὰ διέπεται ὑπὸ τῆς ἐρμηνευτικῆς ἀρχῆς τοῦ Κανόνος τῆς πίστεως, εἰς τὸν ὁποῖον μοῦνται οἱ πιστοὶ διὰ τῆς ὁμολογίας τοῦ βαπτίσματός των.

Ἡ ἐκκλησία κατ' αὐτόν, ἦτο φωνὴ χαρισματικὴ καὶ ἰδρυματικὴ, ἡ δὲ παράδοσις ζωσα, φωνὴ ἐμπεπιστευμένη εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὡς νέα πνοὴ καθὼς ἐνεφύσησεν εἰς τοὺς πρωτοπλάστους, φύλακες δὲ αὐτῆς οἱ ἐπίσκοποι καὶ πρεσβύτεροι, διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων.

Ἀνάλογος εἶναι καὶ ἡ στάσις τοῦ Τερτυλλιανοῦ, ὁ ὁποῖος ὑποστήριζεν ὅτι, ἐφ' ὅσον οἱ αἰρετικοὶ ἠρνήθησαν τὴν Ἀποστολικὴν πίστιν, δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν Ἀγίαν Γραφήν.

Ὁ Κανὼν τῆς ἐκκλησίας προέρχεται ἐκ τῶν Ἀποστόλων διὰ τοῦτο καὶ ἔπρεπε ἡ Ἀγία Γραφή νὰ ἐρμηνευθῇ ἐντὸς τοῦ κανόνος τούτου. Μόνον ὅπου εἶναι φανερό ἔλεγε ἡ ἀληθὴς χριστιανικὴ διδασκαλία καὶ πίστις, ἐκεῖ θὰ εὗρεθoῦν οἱ ἀληθεῖς ἐρμηνεῖαι. Καὶ ὁ κανὼν οὗτος δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο, παρά ἡ Ἀποστολικὴ Παράδοσις.

Τίνος εἶναι ἡ Γραφή καὶ ἀπὸ τίνος καὶ διὰ τίνων καὶ πότε καὶ εἰς ποίους παρεδόθη ἡ ἀγωγή καὶ ἡ πειθαρχία δι' ἧς γίνονται οἱ Χριστιανοί;

Ἡ ἐπίκλησις δὲ τοῦ Κανόνος τῆς Πίστεως εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκκλησίαν ὡς Ἀποστολικοῦ, ἐσήμανεν τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, τὴν ὁποίαν ἐδέχοντο κατὰ τὸ βάπτισμα οἱ κατηγχούμενοι. Διὰ τοῦτο φανεροῦται ὅτι ἡ Ἀγία Γραφή ἐρμηνεύεται πλήρως μόνο ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ζωῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως, διότι ἡ Ἀπ. Παρ. ὡς ζωσα πορέχει τὸ ζωντανὸ πλαίσιο ὥστε νὰ κατανηθῇ ἡ ἀλήθεια τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τὸ μετέδωσαν οἱ Ἀπόστολοι, τὸ εὐσυνέχισαν οἱ Πατέρες ἐν-

τός τῆς ἐκκλησίας. Οἱ Πατέρες τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας δὲν περιορίσθησαν μόνον εἰς τὴν ἐξηγήσιν καὶ μετάδοσιν τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Σωτῆρος εἰς τὰ ἔθνη, ἀλλ' ἠγωνίσθησαν κριτέα διὰ νὰ προφυλάξουν τὴν γνησιότητα τῆς ἐξ' ἀποκαλύψεως χριστιανικῆς πίστεως.

Οἱ αἰρεσιάρχαι προσπαθοῦσαν νὰ παραποιήσουν τὴν χριστιανικὴν παράδοσιν, ὅπως ὁ Ἀρειος. Ἡ μάχη, ὁ ἀγῶνας τῶν Πατέρων τῆς ἐκκλησίας, εἶχε σκοπὸν, ὡς γράφει Ὁριγένης, νὰ καταδείξῃ, νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν λόγον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τοῦτο εἶναι δυνατόν μόνον ἐνὸς τῆς ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας φυλασσομένης Ἀποστολικῆς Παραδόσεως. Διὰ τοῦτο ὁ Ὁριγένης ἂν καὶ ἦτο ὑπὲρ τῆς ἐρμηνευτικῆς ἐρευνας τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἐν τούτοις ἀνεγνώριζε πάντοτε τὴν σπουδαιότητα τῆς ἱστορικῆς παραδόσεως καὶ τοῦτο διότι ἡ ἐρμηνευτικὴ του ἐργασία ἀπέβλεπε εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Ἀποστολικῆς ἐκκλησίας. Καὶ τὸ σπουδαῖον χαρακτηριστικόν, εἶναι ὅτι ἡ διδασκαλία τῶν πατέρων καὶ τῶν ἐπομένων αἰώνων, ἰδίως τοῦ 4ου αἰῶνος, εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν θέσιν τῶν προγενεστέρων αὐτῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας.

Οὗτος ὁ Μ. Ἀθανάσιος πολέμων τοὺς Ἀρειανούς, ἐπικαλεῖται τὸν σκοπὸν τῆς πίστεως καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Σεραπίωνα, τονίζει ὅτι οἱ αἰρετικοὶ πλανῶνται διότι δὲν γνωρίζουν τὸν σκοπὸν τῆς Γραφῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἀγκυρα τῆς πίστεως.

Κατὰ τὸν Ἀθανάσιον ἡ ἐρμηνεία τοῦ ὅρου «σκοπός» δὲν εἶναι γενικὴ ὡς κατεύθυνσις τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἀλλὰ ὁ δογματικὸς πυρὴν αὐτῆς, συμπεκνούμενος εἰς «τὸν κανόνα τῆς πίστεως», ὡς παρεδόθη ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων καὶ διετηρήθη ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας διὰ τῶν Πατέρων. Οἱ αἰρετικοὶ στερούμενοι Πατέρων, προέβαλλον καὶ προβάλλουν τὰς ἰδικὰς τῶν γνώμας.

Κατὰ τὸν Ἀθανάσιον ἡ θεόπνευστος Ἀγία Γραφή, ἦτο ἐπαρκὴς διὰ τὴν υπεράσπισιν τῆς ἀληθείας καὶ ὅτι ἡ Γραφή ἐρμηνεύεται διὰ τῶν συγγραμμάτων τῶν Πατέρων ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ Κανόνος τῆς πίστεως.

Πρῶτος ὁ Ἀθανάσιος καθώρισεν τὰ βιβλία τῆς Κ. Διαθήκης εἰς 27, ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερον ἐπεκράτησαν ταῦτα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὡς κανονικὰ βιβλία.

Ἄρα, ὁ Ἀθανάσιος ὀπισθεν τῶν Πατέρων, ἔβλεπεν μία παράδοσιν, ἡ ὁποία ἔτεινεν εἰς τὸν καθορισμὸν αὐτοῦ τοῦ κανόνος, ὁ ὁποῖος ἦτο ζήτημα πίστεως.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Μ. Βασίλειος ὑποστηρίζει πῶς διὰ τῆς ὀρθῆς ἐρμηνείας τῆς Ἀγίας Γραφῆς, φωτίζεται τὸ μυστήριον τῆς υπάρξεως τοῦ νοήματος τῆς ἱστορίας τὸ θέμα τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως. Ἐτόνιζε τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως καὶ παρητῇ ὅτι ἡ ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας, μακράν τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐθεντίας, δημιουργεῖ διαφωνία. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ἐνοικοῦν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καθοδηγεῖ πάντα, τὰ μέλη τῆς ἐκκλησίας, τὰ εὕρισκόμενα εἰς ἐνότητα. Διὰ τοῦτο τονίζει τὴν ἀναγκαίαν τῆς ἐνότητος τῆς ἐκκλησίας.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις ἀποτελεῖ ἰσότιμος πηγὴ πρὸς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, προβάλλεται ἐν τῇ παραδόσει ἡ αὐθεντία τῆς ἐκκλησίας καὶ δι' αὐτῆς καθίστα-

Συνεχίζεται

Ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας ἀρχίζει νά δημοσιεύει ἀποσπάσματα ὁμιλιῶν τοῦ μακαριστοῦ πρῶην Φλωρίνης Χρυσοστόμου Καβουρίδου καθώς ἐπίσης ὁλόκληρον τήν ἐν Χριστῷ ἀπολογία ἐν τῇ αἰθούσῃ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ» Ἀθηνῶν διά τὸ Ὁρθόδοξον ἑορτολόγιον τῶν Γ.Ο.Χ. Πλεῖστα ἐξ αὐτῶν διά μέσου τοῦ

χρόνου δέν ἔχουν χάσει τήν πνευματικὴν των ὑπόστασιν καθώς ἐπίσης καὶ τὰ περὶ ἑορτολογίου θεωροῦνται ἄκρως ἐπίκαιρα. Οἱ ἀναγνώσται θά κρίνουν τὸ βάθος καὶ τὸ ὕψος τῶν ὑψηλῶν ἐννοιῶν τοῦ μακαριστοῦ ποιμενάρχου μας.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡΩΗΝ ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ

Μία ἐκ τῶν ἐν ἀναφορά πρὸς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν πράξεων τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις δέον νά ἐφελκῇ σύντονον καὶ σοβαρὰν τὴν προσοχὴν τῶν μελῶν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως εἶναι καὶ ἡ ἀντισυνταγματικὴ ἐκτέλεσις τῆς παρανόμου καὶ ἀντικανονικῆς ἀποφάσεως, ἣν ἐξέδωκε τὸ Συνοδικὸν Δικαστήριον ἀναρμοδίως κατὰ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν Δημητριάδος, Πρ. Φλωρίνης, καὶ Ζακύνθου οἵτινες, ἀποκηρύξαντες δι' ἐπισήμου ἐγγράφου τὴν Διοικοῦσαν, ἑκκλησίαν, διά λόγους Κανονικοῦς, ἀπέκοψαν πᾶσαν σχέσιν καὶ πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτῆς, ὡς ἀποκοπείσης ἐκ τοῦ καθολικοῦ κορμοῦ τῆς ὀρθοδοξίας διά τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας.

Ἡ ἀπόφασίς δ' αὕτη τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου εἶναι ἄκυρος διά τοὺς ἐξῆς λόγους:

Α) Διότι ἐδίκασεν ἀναρμοδίως Ἀρχιερεῖς μὴ ὑπαγομένους ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν καὶ δοσιδικίαν τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας διότι οὗτοι πρὸ τῆς δίκης τῶν ἐδήλωσαν διά τοῦ ὑπὸ χρονολογίαν 27 Μαΐου 1935 τόσον εἰς τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν ὅσον καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Θρησκευμάτων ὅτι ἀπέκοψαν ἑαυτοὺς ἐκ τοῦ κορμοῦ τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας ἐφ' ὅσον αὕτη ἐμμένει εἰς τὴν πλάνην τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, ἥτις θίγει οὐ μόνον τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις ἀλλὰ καὶ τὴν θείαν λατρείαν.

Β) Διότι ἡ Διοικοῦσα Σύνοδος ἀπεδέχθη σιωπηρῶς τὴν τοιαύτην ἀποκηρύξιν καὶ ἀποκοπὴν ἡμῶν ἐκ τοῦ Σώματος Αὐτῆς, διότι προέβη ἀμέσως ἀνευ διαδικασίας τίνος εἰς τὴν ἐκπτώσιν τοῦ Δημητριάδος καὶ τοῦ Ζακύνθου ἐκ τῶν θρόνων αὐτῶν καὶ τὸν διορισμὸν Τοποτηρητῶν ἐν τοῖς ἐπαρχίαις αὐτῶν τοῦθ' ὅπερ θεοβίως δέν θά ἐπραττεν ἂν ἐθεώρει αὐτοὺς ὑπαγομένους ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν Αὐτῆς, ὅποτε ἦτο ἡναγκασμένη νά ἀκολουθήσῃ πρὸς τοῦτο τὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικονομίας καὶ τῶν ἱερῶν Κανόνων διαγεγραφομένην νόμιμον καὶ δικαστικὴν ὁδόν.

Γ) Διότι ἡ ἀποκοπὴ ἑνὸς Κληρικοῦ ὡς Μέλους ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς Σώματος δύναται νά γίνῃ καὶ αὐθαίρετως μόνον τὴν θέλησιν τοῦ πρώτου διότι ὁ ἀρχηγὸς καὶ θεμελιώδης τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας ἐστήριξε ταύτην ἐπὶ τῆς ἐλευθέρας θελήσεως εἰπὼν «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν κτλ» πολλῶ δὲ μᾶλλον, ὅταν ὑπάρχωσι λόγοι ἐκκλησιαστικοὶ καὶ κανονικοὶ ὅποτε ἡ ἀποκήρυξις καὶ ἀποκοπὴ οὐ μόνον δέν ἀπαγορεύεται ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης (15ος Καν. τῆς Α Βασ. Οἰκ. Συν.).

Δ) Διότι ἡ ἀποκοπὴ ἑνὸς Μέλους ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ὡς Σώματος εἴτε αὕτη γίνῃ ὑπ' αὐτῆς, εἴτε ἐκ μέρους, ἐκείνου κατ' ἀναπόδραστον φυσικὸν καὶ δίκαιον λόγον, καταργεῖ πᾶσαν σχέσιν καὶ ἀναφορὰν ὑποταγῆς καὶ ἐξουσίας, ὅπως συμβαίνει εἰς τὸν κλάδον ἑνὸς δένδρου ἀποκοπτομένου ἐξ αὐτοῦ.

Ε) Διότι τὸ Συνοδικὸν Δικαστήριον, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀναρμοδιότητός του, συνεκροτεῖτο ἀπὸ Ἀρχιερεῖς ὑποδίκους ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας συνεπεῖα

μηνύσεως τούτων ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Δημητριάδος ἐπὶ παραβάσει τοῦ Καταστατικοῦ νόμου καὶ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων.

ΣΤ') Διότι τὸ Συνοδικὸν Δικαστήριον παρεβίασε κατὰ τὴν δίκην ἡμῶν τοὺς ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καθιερωμένους τύπους διά τὴν διαδικασίαν τῶν Ἀρχιερέων, καθ' οὓς τὸ Συνοδικὸν Δικαστήριον κλητεῖται τοὺς δικαζομένους Ἀρχιερεῖς δις διά δύο Ἐπισκόπων, καὶ ὅχι δι' ἑνὸς Διακόνου ὡς ἐπραξε τοῦτο κατὰ τὴν δίκην ἡμῶν.

Ζ') Διότι τὸ Συνοδικὸν Δικαστήριον ἀντὶ νά ἐξετάσῃ καὶ ἀνασκευάσῃ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς καὶ Κανονικοὺς λόγους οὓς προσηγάγομεν ἐν τῷ ἐγγράφῳ ἡμῶν ὅπως δικαιολογῶμεν τὴν ἀποκοπὴν ἡμῶν ἐκ τοῦ κορμοῦ τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας, παρήλθε τούτους ὡς ἀνεπιδέκτους ἀνασκευῆς διά σιγῆς, καὶ θεωρῶσαν ἡμᾶς ὡς ὑπαγομένους αὐθαίρετως ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ, ἐδίκασεν ἡμᾶς ἐρήμην καὶ κατεδίκασεν εἰς καθάρεσιν ὡς περιφρονήσαντας δῆθεν τὴν οἰκείαν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν, καὶ πῆξαντας ἴδιον θυσιαστήριον κατὰ τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας τοὺς ἐφαρμοζομένους εἰς τοὺς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας ὑπαγομένους Κληρικοὺς.

Η') Διότι οὐ μόνον ἐπέβαλε καθ' ἡμῶν συλλήβδην ὅλας τὰς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικονομίας προβλεπομένας διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς ποινάς, ἥτοι μομφήν, ἀργίαν, ἐκπτώσιν, καὶ καθάρεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπέβαλε καὶ ποινὰς ἀνυπάρκτους, ὡς ὁ ὑποβιβασμὸς ἡμῶν εἰς τὴν τάξιν τῶν Μοναχῶν καὶ ὁ πενταετὴς σωματικὸς περιορισμὸς εἰς Μονάς. Ἐνῷ τὸ τελευταῖον ὅριον τῆς ποινῆς ταύτης διὰ τοὺς Μοναχοὺς καὶ κατωτέρους Κληρικοὺς ὥρισεν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Δικονομία εἰς τρία μόνον ἔτη.

Θ) Διότι ἡ ποινὴ τοῦ ὑποβιβασμοῦ ἡμῶν τῶν Ἀρχιερέων εἰς τὴν τάξιν τῶν Μοναχῶν οὐ μόνον ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων θεωρούντων ἀνεξάλειπτον τὴν Ἱερωσύνην ἀλλὰ καὶ τιμωρεῖται. (Κανὼν Βος τῆς ἐν Ἀγίᾳ Σοφίᾳ Συνόδου).

10) Καὶ τελευταῖον, διότι ἀπ' αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη, κατὰ τὴν προσφυᾶ ἐκφρασίαν τοῦ διακεκριμένου Καθηγητοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ κυρίου Κ. Ράλλη, νά καταδικασθῇ οἰοσδήποτε Κληρικός ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, διότι θέλει νά τηρήσῃ πιστῶς τὰς παραδόσεις Αὐτῆς. Παρόμοιον παράδειγμα, εἶπεν οὗτος, δέν μᾶς ἀναφέρει ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἡ Κυβέρνησις ἥτις ἀσκεῖ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῆς πιστῆς καὶ ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων, δέν ὤφειλε νά ἐπικυρώσῃ καὶ νά ἐκτελέσῃ μίαν ἀπόφασιν φέρουσαν ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς παρανομίας καὶ τῆς ἀδικίας, καὶ νά ἀπαγάγῃ ἡμᾶς βίᾳ εἰς τὴν ἐξορίαν ἐπὶ προφανῇ καταπατῆσει καὶ αὐτοῦ τοῦ Συντάγματος ὅπερ σέβεται τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως.

Συνεχίζεται

Ο ΙΕΡΟΜΝΗΜΩΝ ΓΡΑΦΕΙ:

1. Η ΑΓΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΧΡΥΣΟΒΑΛΑΝΤΟΥ

Αὕτη ἡ ἀγία μικρὴ εἰς τὸ δέμας ἀλλὰ μεγίστη εἰς τὰς ἀρετάς, εἶναι ἀγνωστὴ γιὰ τοὺς Νεοσημερολογίτας, διότι δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ ἀνύπαρκτον Συναξάριόν των, εἶναι ὁμως πολὺ γνωστὴ εἰς ἡμᾶς τοὺς Γ.Ο.Χ ἐφ' ὅσον καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἔχομεν τὴν ἱεράν εἰκόνα της ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς καὶ τιμῶμεν τὴν μνήμην της. Εἶναι εὐγενὴς τὴν καταγωγὴν καὶ ὁρμᾶται ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν, προοριζομένη διὰ τὸν ἀνήλικον υἱὸν τῆς Θεοδώρας καὶ τοῦ εἰκονομάχου Θεοφίλου κατὰ τὸ 842 μ.Χ. Ἡ ἀγία αὕτη λελαμπρυσμένη καὶ κατόπιν Θείων παρεμβάσεων ἀντὶ νύμφη εἰς τὸν Μιχαὴλ ἔγινε μοναχή, καὶ κατόπιν Ἠγουμένη εἰς τὴν ἐν Κων/ πόλει Μονὴν τῆς Χρυσοβαλάντου. Ὑπῆρξε, τύπος Χριστοῦ πλήρης ἀγάπης καὶ ἐναρέτου πολιτείας. Ἡ ἀσκήσις τῶν καθηκόντων, τῆς ἡγουμενίας ἦτο ἀπλῶς συμπτωματικὴ διότι νοῦ, ψυχῇ καὶ καρδίᾳ ἦτο πάντοτε, δεομένη πρὸς τὸν Πανάγαθο Θεὸν ἀκολουθοῦσα τὴν Παύλειον ρῆσιν καὶ διηνεκῶς προσήυχετο. Πολλὰς φορές εἰς κατάστασιν εὐρισκόμενην εἰς τὴ ὑψηλὰ δώματα τῆς ἐνθέου προσευχῆς της, τὴν εὕρισκον αἱ συμμονάστριάς της ὡς «στήλην» ἀμετακίνητον μὲ χεῖρας ὑψωμένας πρὸς τὸν Οὐρανόν, καὶ κατέβαλεν προσπάθειαν διὰ νὰ τὴν ἐπαναφέρουν εἰς τὰ «ἄνθρωπινα». Ὅλος ὁ βίος της εἶναι, μὲ ἔργα ἀγάπης καὶ θαυμάτων γι' αὐτὸ βλέπομεν εἰς τὴν ἀγίαν εἰκόνα της ἄγγελος Κυρίου νὰ τὴν στεφανῶν καὶ ἡ ἐπὶ γῆς παρουσία της φθά- νει τὰ 103 χρόνια κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ 10ου αἰῶνος μ.Χ. Ἀς φροντίσουμε νὰ μιμηθούμε κατ' ἐλάχιστον πολλοστημόριον τῶν ἀρετῶν τῆς ὁσίας Μητρός καὶ μὲ εὐχὰς τῆς τελευταίας νὰ καταξιωθῶμεν νὰ ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, διότι θὰ ἔχω- μεν τὰς εὐχὰς αὐτῆς ποῦ ὡς «φωστήρ» λάμπει εἰς τὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας.

2. ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΟΣ ΕΥΠΛΟΥΣ Ο ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ

Γνωστὸς μόνον δι' αὐτοὺς ποῦ ἔχουν ὡς ἔργον τὴν σπουδὴν τῶν κατορθωμάτων τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ὁσίων ἀνδρῶν. Καταγράφει ἡ μικρὰ αὕτη στήλη τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀγίου καὶ ἃς τὴν προσέξωμεν μὲ ἰδιαίτερα φροντίδα, μὲ τὸν ἁγ. Ἰω- σήφ ὕμνογράφον τοῦ κανόνος ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτοῦ τοῦ ἀγίου τῆς Ἐκκλησίας ὡς μεγαλομάρτυρος. Γόνος εὐσεβῶν καὶ ἐναρέτων γονέων τῆς Κατάνης Σικελίας ἐπὶ Διοκλητιανοῦ 297 μ.Χ. ἡγεμονεύοντος ἐν Ρώμῃ, βλέπομεν τὸν ἅγιον νὰ προσάγεται καὶ ν' ἀπολογεῖται ἐνώπιον τοῦ ἀρχόντος Καλβισιανοῦ. Δὲν μετεπίσθη νὰ ὀλιγο- πισθεῖση ὁμολογῶν τὸν Ἰησοῦν του, καὶ ὑφίσταται πλήρεις μαρτυρικοὺς ἑτασμούς. Παρέμεινεν ἐν τῇ

φυλακῇ ἱκανὸν χρόνον μὲ τὰς κνήμας τῶν ποδῶν σπασμένας καὶ ἐξηθρωμένας. Ἐκεῖ ἐν τῇ φυλακῇ, στερουμένου ὕδατος, προσευχήθη εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ ὦ τοῦ θαύματος ἀνέβλυξε πηγὴ ὕδατος ζώντος, ὅπερ μετέφερε ὅλους τοὺς εὕρισκομένους ἐν τῇ φυλακῇ εἰς τὴν ἀληθὴ θρησκείαν τοῦ Κυρίου. Ἀπο- φυλακισθεὶς ὁ ἅγιος τὴν 11ην Αὐγούστου ἀπεκε- φαλίσθη, διότι χαρακτηρισθεὶς ὡς μάγος οὐδὲν μαρτύριον τὸν κατέβαλε.

Ἀς παρακαλέσωμεν τὸν ἅγιον Εὐπλουν νὰ παρευρίσκηται ἐν τῇ παλλιγγενεσίᾳ καὶ νὰ εὐχεται δι' ἡμᾶς τοὺς συνεχῶς ἁμαρτάνοντας ἐν τῇ χρι- στιανικῇ μας διαδρομῇ.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

ΑΝΕΠΑΝΑΛΗΠΤΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΛΑΘΟΣ ΤΟΥ ΣΑΜΠΕΖΥ

1.

Ἡ στήλη αὕτη δὲν θὰ ὀνοματίσῃ τοὺς ρασσοφό- ρους, Θεολόγους καὶ ἄλλους οἱ ὅποιοι συμμετέ- σχουν διὰ νὰ συντάξουν σχετικὸν πόρισμα ὑπὲρ τῶν Ἀρμενίων ἀλλὰ βλέποντας τὸν ξεπεσμόν αὐ- τὸν ποῦ ἀπαρτίζουν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων ἀντιπροσώπων ὀρθοδόξων Πατριαρ- χείων ἡ ἱστορία θ' ἀναφέρει αὐτὴν τὴν μεγάλη ντροπὴ γιὰ τὸ ἠθικὸν ξεπεσμόν ὅλων ποῦ εὕρισκο- νται εἰς Σαμπεζύ. Ὡστε κύριοί μου, ὅλοι ἐσεῖς ἀγνοήσατε μὲ μιά ἀπόφασιν ἡ ὁποία φέρει καθαρῶς τὰ στίγματα τῆς ντροπῆς τὰς τέσσαρας Οἰκουμενι- κάς Συνόδους καὶ ἡ συνείδησίς σας δὲν σᾶς ἐλέγχῃ ποῦ τέσσαρες Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ἁγίῳ Πνεύ- ματι κινούμεναι, ἐστιγμάτισαν καὶ **ἀνέθεμάτισαν** αὐτοὺς ποῦ πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἐμφανίζε- ται ὡς **τέλειος Θεός** καὶ ὡς **τέλειος ἄνθρωπος**, καθ' ἃ διαλαμβάνει ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία! Ἐμεῖς χαρακτηρίζοντες τὴν πρᾶξιν σας ὡς καθαρὰν «δαι- μονικὴν» καὶ διὰ νὰ σωθῇτε θὰ πρέπει νὰ κλαίετε ὅλον τὸν βίον εἰς τὴν ἐπὶ γῆς σας ζωῆς.

2.

ΤΑ ΣΚΟΠΙΑ

Βλέπομεν μετὰ μεγάλης θλίψεως καὶ πόνου ὅτι ἡ ὑπὸ καθίδρυσιν Μακεδονικὴ πολιτεία τῶν Σκοπίων ἄρχισε νὰ κινεῖται ἐπικινδύνως ἀνὰ τὸν κόσμον. Πῶς ἐτόλμησαν αὐτοὶ νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ νὰ συνεορτάσουν μὲ τοὺς Τούρκους ὡς Πολιτεία τῶν Σκοπίων ἡ δὲ Τουρκικὴ Κυβέρνη- σις νὰ τοὺς υποθάλῃ νὰ τοὺς ἐνθαρύνῃ, καὶ τολ- μοῦμε νὰ εἴπωμε νὰ τοὺς κατευθύνῃ! Αὐτὰ δὲ ὡς πρὸς τὴν Τουρκίαν ἀλλὰ ἔχομεν πληροφορηθεῖ καὶ ἀνέγραψεν καὶ ὁ Ἡμερήσιος καὶ Θρησκευτικὸς τύπος ὅτι οἱ ψευδομακεδόνες τῆς Αὐστραλίας δρῶν ἐκεῖ ἀνενόχλητοι. Ἐπεισαν ἄκουσον καὶ φρι- ζον τὴν Κυβέρνησιν τῆς Αὐστραλίας νὰ ἐλαττώσῃ

τάς ραδιοφωνικές έκπομπάς της Ἑλλάδος εἰς ὄφελος τῆς ψευδοκυβερνήσεως τῶν Σκοπίων. Ὅλα αὐτά μᾶς λένε ὅτι ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες πρέπει νά ξυπνήσωμεν ἀπὸ τὸν λήθαργον ποῦ εὕρισκόμεθα καί νά καταλάβουμε πῶς στο κεφάλι μας κρέματα ἡ «δαμόκλειος σπάθη» ἀφήνοντες μεταξύ μας τίς ἐσωτερικές ἐριδες, γιατί θά ἔχουμε κακά ξεμπερδέματα μέ τούς Σλαυομακεδόνες.

3.

Κ. Κ. ΡΩΣΙΑΣ

Ὁ ἱερός ψαλμωδὸς πολὺ ἐπιγραμματικός, κινούμενος πάντοτε ἐν Πνεύματι ἀναφέρει εἰς τὸν Ψαλμὸν 96 «ἀπώλετο τὸ μνημόσυνον αὐτῶν μετ' ἡχοῦς» καὶ ἐννοεῖ τὸν ἀσεβὴ καὶ τὸ ἐπιτελεσθὲν ἔργον αὐτοῦ ἐν τῇ γῇ. Τὰ διαδραματιζόμενα ἐν Ρωσία εἶναι ἄκρως καταπληκτικά διότι θέτουν οἱ νῦν ὑπάρχοντες Γκορμποτσώφ καὶ Σία τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα νά «ἐκπαραθυρίζεται» ἀπὸ τῆς Γῆς τὸ πρόσωπον. Τί ἄλλο σημαίνει οἱ προτομές τοῦ Μάρξ, Στάλιν καὶ Σία νά κρημνίζονται, τὸ δὲ Κόμμα νά ἀκρωτηριάζεται καὶ νά μετονομάζεται εἰς Σοσιαλιστικόν. «Αὐτὸ δὲν εἶναι θεϊκὴ ἐνέργεια; Οὐσιαστικά ἐκμηδενίζονται αὐτοὶ ποῦ ἀπεκάλεσαν τὸν Χριστὸν μυθικὸν πρόσωπον, τὴν δὲ θρησκεία ὡς ὄπιον τοῦ λαοῦ». Αὐτὰ παθαίνουν οἱ ἀσεβεῖς, οἱ ὅποιοι τελικὰ ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς Γῆς καὶ ἡ ἱστορία θά ντρέπεται, νά κάνει μνηεῖον τοῦ ὀνόματός των!

4.

Η ΡΩΣΙΔΑ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΡΝΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Εἶναι ἀφαντάστως λυπηρόν πῶς αὐτὴ ποῦ ἦλθε ἐκ Ρωσίας καὶ μεγαλούργησε εἰς τὰ «Εξάρχεια» Ἀθηνῶν, ὡς πόρνη ἐκδιδομένη ἐπὶ χρήμασι νά ἐξυμνεῖται ἀπὸ τὸν Ἡμερήσιον Τύπον μέ ἐνθουσιώδη σχόλια, διὰ τὸ «ἔργον» τῆς! Ἀκόμα καὶ ἡ Ἑλλαδικὴ τηλεόρασις ἀφιέρωσε μία ὁλόκληρον ὥριαίαν ἐκπομπὴν διὰ τὴν θυλημανὴ δραστηριότητά τῆς καὶ τὴν ἐχαράκτηρισε ὅτι ἐπετέλεσεν ἔργον εἰς τούς νεολαίους τῆς περιοχῆς. Ἀπέθανεν εἰς βαθύτατον γῆρας καὶ ἀμπλουτῇ. Ἐπιτρέπεται εἰς τὴν ἐποχὴν ποῦ ζῶμεν καὶ ἡ οἰκονομικὴ μας θέσις νά ἐμφανίζεται «τραγικῇ» ν' ἀναγράφονται εἰς τὸν Τύπον καὶ νά ἀναφέρονται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Τηλεόρασιν τοιαῦτα γεγονότα ποῦ μόνον «ντροπὴν» μποροῦν νά ἐπισύρουν; Ἐπὶ πλέον δὲ τὸ γεγονὸς τῆς μεγάλης αὐτῆς πόρνης ἐμφανίζεται εἰς ἐποχὴν ποῦ ἀνεφάνη τὸ κράτος τῶν Σκοπίων, ἡμεῖς νά θύωμεν εἰς τὸ Βάαλ τῆς πορνείας; Πῶς ἄλλαξαν οἱ καιροὶ σὲ ἐποχὴν ποῦ ζῶμεν ἐμφανιζόμεθα «στιγματισμένοι ἀπὸ τὴν πορνείαν» καὶ τὸν Σοδομισμὸν. Ἰλεως Κύριε γιὰ τὰ σοβαρά ἀνομήματά μας.

ΕΚΔΗΜΙΑΙ ΓΕΡΩΝ ΔΟΣΙΘΕΟΣ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΗΣ (16 Μαρτίου 1991 ἐκ. ἡμ.)

Ὁ γράφων δὲν εἶχε τὴν τύχη νά γνωρίσῃ ἢ ν' ἀκούσῃ τὴν ψαλτικὴν του δυνατότητα ἀλλὰ ἀπὸ πολλὰς ἀφηγήσεις καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ ἐκλεκτοῦ φίλου κ. Ἰωάννου Περδικούρη δεξιῦ ἱεροψάλτου Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος Σαλαμίνος προβαίνει εἰς τὴν σκιώδη σκιαγράφειν του διότι ὁ μεταστάς ὑπῆρξε ἓνας ἐξοχος καὶ χαρισματοῦχος μουσικοδιδάσκαλος καὶ ἀναφέρομεν ὀλίγα γύρω ἀπὸ τὴν γέννησίν του εἰς Ἀττάλειαν τῆς Μ. Ἀσίας τὸ 1912. Ὡς ἀνεγράφη εἰς ἡλικίαν 10 ἐτῶν τὸν συνόδευσεν ἡ μητέρα του εἰς τὸ Μοναστήρι τῆς Τήνου καὶ νά παρακαλέσουν τὴν Παναγίαν ἐν νηστεία καὶ προσευχῇ νά ἐπανέλθῃ τὸ φῶς του τὸ ὁποῖον ἀπώλεσεν εἰς ἡλικίαν 5 ἐτῶν λόγω λοιμώδους νόσου. Ἐκεῖ τούς ἐπλησίασε ἓνας ἀγνωστος ὁ ὁποῖος μεταξύ τῶν ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἐξῆς: «Σοῦ στέρησε ὁ Θεὸς παιδί μου τὸ σωματικόν σου φῶς διὰ νά σοῦ χαρίσῃ τὸ πνευματικόν φῶς». Ὁ ἴδιος ἦτο διδάσκαλος τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ ἀνέλαβε τὴν ἐκμάθησιν τοῦ ἀομμάτου παιδιοῦ, διότι ἐβλεπε εἰς αὐτὸ πλοῦσια τὰ πνευματικὰ χαρίσματα καθὼς ἐπίσης καὶ ψυχικὰ τοιαῦτα. Περιβληθεὶς τὸ ἀγγελικόν σχῆμα παρέμεινεν εἰς Ἅγιον Ὅρος μερικὰ ἔτη εἰς τὰ Κατουνάκια καὶ μετὰ ἀπὸ ἄρκετά χρόνια διὰ λόγους ὑγείας κατέφθασε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐλάμπρυνε τὸ δεξιὸν Ἀναλόγιον τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, διότι ὁ μεταστάς ἦτο ἀκούραστος ἐργάτης τοῦ Θεοῦ, μέ ἐπίγνωσιν τῶν ψαλλομένων. Τό σημεῖον ὅμως ἐκεῖνο ποῦ πρέπει νά τονίσωμεν ἦτο ὁ ἄξιος ἐκτελεστής τῆς σωστῆς βυζαντινῆς παραδόσεως καὶ ἐπὶ πλέον ὁ ἐφευρέτης τῆς βυζαντινῆς γραφῆς τῶν τυφλῶν. Λέγεται ὅτι ἀνέδειξε πολλοὺς καλοὺς μαθητάς μέ τὴν ἰδιαίτεράν σύστασιν ὅτι πρέπει νά ἔχουν οἱ ψάλλοντες ἀγάπην καὶ φόβον Θεοῦ. Ἐγκατέλειψε τὰ ἐγκόσμια εἰς ἡλικίαν 79 ἐτῶν παραδώσας τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας τοῦ ἀγωνοθέτου Θεοῦ καὶ ἀναπαύεται τώρα εἰς τὸ Κοιμητήριον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Στεφάνου εἰς π. Ἡράκλειον Ἀττικῆς.

Εὐχόμεθα τῷ Θεῷ ὅπως τάξῃ τὴν ψυχὴν του ἐν χώρᾳ ζώντων.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Ἡ Ἱερά Πανήγυρις τῆς Ἀγίας Ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος καί θαυματουργοῦ Μαρίνης εἰς τόν Ὁμώνυμον Ἱερόν Ναόν τοῦ Κορυθαλλοῦ, τῇ συμμετοχῇ πλήθους πιστῶν.

Τήν παραμονήν, τό ἑσπέρας ἐτελέσθη ὁ Μέγας Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, συμπαραστατοῦμένου ὑπό τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου καί Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου καί τῶν πανοσιολ. ἀρχιμανδριτῶν π. Βασιλείου Λιάτσου, π. Νεκταρίου Δικαίου, π. Ἀνθίμου Καραμήτρου, π. Χριστοφόρου Ἀγγελοπούλου, π. Χρυσοστόμου Βάρκα, π. Ἀζαρία Ὁρολογᾶ, π. Γερωντίου Λουδάρου, π. Ἀναστασίου Γρυπαιοῦ, π. Καλλινίκου Θεοδώσιου, π. Χρυσοστόμου Μανιώτη καί τῶν αἰδεσιμολ. πρωτοπρεσβυτέρων π. Γεωργίου Σμυράκη, τοῦ καί ἐφημερίου τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱ. Ναοῦ, Ἰωάννου Μουρίκη καί τῶν ἱερολ. διακόνων Γρηγορίου, Ἀθανασίου.

Ἐπηκολούθησε ἡ ἐπιβλητική λιτάνευσις τῆς Εἰκόνης τῆς τιμωμένης Ἀγίας, εἰς ἱκανήν διαδρομήν, τῇ τιμητικῇ συνοδείᾳ ὑπό ἀνδρῶν τοῦ οἰκείου Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, μέ ἐπικεφαλῆς τόν Διοικητήν αὐτοῦ καί κατά τήν ἐπάνοδον ἐτελέσθη πρό τοῦ Ναοῦ κατανυκτική ἀρτοκλασία, καθ' ἣν παρέστησαν ὁ Βουλευτής κ. Ἡλίας Βουγιουκλάκης, ὁ ἐπιτ. δικηγόρος κ. Ν. Ἀγαπαστόπουλος, ὁ κ. Μ. Αὐγουλέας, ὁ κ. Μ. Φαμέλης, ὁ κ. Ζ. Παπαδόπουλος κ.ἄ.

Κατά τήν Κυριώνυμον ἡμέραν, ἀπό ὄρθρου βαθέος, κατεκλύσθη ὁ εὐρύχωρος νέος Ναός καί ἐξωθι αὐτοῦ, ὑπό τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι μετ' εὐλαβείας παρηκολούθησαν τήν πανηγυρικὴν θεῖαν λειτουργίαν, τῆς ὁποίας προεξῆρχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Γερώντιος, συμπαραστατούμενος ὑπό τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου καί Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου καί τῶν πανοσιολ. ἀρχ/τῶν π. Δανιὴλ Καραβάκη, π. Μεθοδίου Δεσποτίδη, π. Χρυσοστόμου Βάρκα, π. Γερωντίου Λουδάρου καί τοῦ αἰδεσιμολ. πρωθιερέου π. Γεωργίου Σμυράκη.

Τόν πανηγυρικόν Θ. λόγον, ἐξεφώνησε καταλλήλως ὁ πανοσιολ. ἀρχ/της π. Χρυσόστομος Βάρκας. Μετά τό πέρας τῆς Θεῆας λειτουργίας, παρέτέθη τράπεζα ἀγάπης, εἰς τήν ὁποίαν παρεκάθησαν οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, πολλοὶ ἱερεῖς καί πιστοί. Κατά τὰ ἐπιδόρπια ὠμίλησε ὁ ἐπίτιμος δικηγόρος κ. Ν. Ἀγαπαστόπουλος.

Ὁ εὐφραδὴς ὁμιλητής, μεταξύ ἄλλων, εἶπε καί

τά ἐξῆς λίαν ἐνδιαφέροντα: «Ἐκάστη Ἱερά Πανήγυρις καί Τελετή, δέν εἶναι μόνον εὐλογημένη εὐκαιρία ἀποδόσεως τῶν ὀφειλομένων τιμῶν εἰς τόν Ἅγιον ἢ τήν Ἀγίαν καί Ὅσιαν πού ἑορτάζει. Εἶναι καί ἓνα λουτρόν πίστεως, ὅπου συντελεῖται, οὕτως εἰπεῖν, ἓνα πνευματικόν καί ψυχικόν ἀναβάπτισμα τοῦ πιστοῦ, ὁ ὁποῖος, μετὰ τό πέρας τῆς Πανηγύρεως, ἀπέρχεται ἀνανεωμένος καί ἐνιχυμένος εἰς τήν πίστιν του, διὰ νά ἡμπορέσῃ νά ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὰς ἀντιξοότητες τῆς παρούσης προσκαίρου ζωῆς καί ν' ἀντιμετωπίσῃ σθεναρῶς καί ἀποτελεσματικῶς τὰ δυσσεβῆ κηρύγματα τῶν αἰρετικῶν Παπικῶν, Προτεσταντῶν, Χιλιαστῶν καί Μασσῶνων καί λοιπῶν κακοδόξων, μέ τὰ ὁποῖα οὗτοι μολύνουν τήν ἀγνήν χριστιανικὴν ζωὴν καί δυναμιτίζουν τὰ θεμέλια τοῦ πανεκλάμπρου οἰκοδομήματος τῆς Ἀγιοτάτης καί παμφιλτάτης Ὁρθοδοξίας. Οὕτω καί ἡμεῖς θ' ἀπέλθωμε, μετ' ὀλίγον, ἀπ' ἐδῶ, ἀναμφιβόλως, ἀνανεωμένοι, ἐνισχυμένοι καί ἐνδυναμωμένοι εἰς τήν ἀμώμητον ὀρθόδοξον πίστιν μας, πρὸς δόξαν τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ καί ἰδικὴν μας ὠφέλειαν».

Παρατεταμένα χειροκροτήματα, ἐκάλυψαν τό πέρας τοῦ ἐμπνευσμένου λογιδρίου.

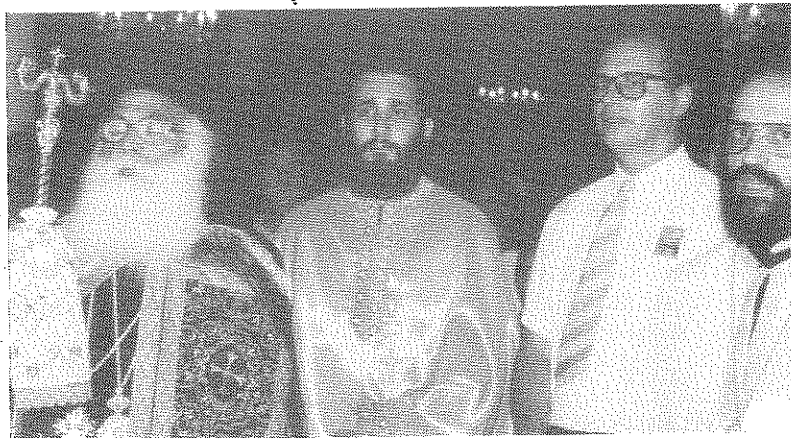
Συγχαίρομεν ἀπό καρδίας, τόν Ἅγιον Πειραιῶς καί τήν Θεοτίμητον Συνοδείαν του, διὰ τήν λαμπράν Πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν. Ἐπίσης, τοὺς ἀξίως διακονοῦντας εἰς τοῦτον, τόν ἐφημέριον π. Γεώργιον Σμυράκην καί τοὺς καλλιφώνους Ἱεροψάλτας, μέ πρωτοψάλτην τόν κ. Βασίλειον Καραμήτσαν.

Καί εὐχόμεθα ὀλοψύχως ὅπως ὁ Παντοδύναμος μᾶς ἀξιώσῃ καί τοῦ χρόνου νά ἑορτάσωμε περιχαρεῖς τήν Θεῖαν μνήμην τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος καί θαυματουργοῦ Μαρίνης, μέ τὰς πρεσβείας τῆς καί τήν εὐχὴν τοῦ σεπτοῦ ποιμενάρχου μας κ. Γερωντίου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Εἰς τόν Ἑνοριακὸ Ἱ. Ναὸ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου εἰς Δάφνη Ἀθηνῶν (Ἀρτέμω-νος 133) ἤδη λειτουργοῦν ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ τριῶν βαθμίδων. Στό κατώτερο, φοιτοῦν οἱ μαθητές τοῦ Δημοτικοῦ Σχολ. στό μέσο οἱ τοῦ Γυμνασίου ἐνῶ ὅσον ἀφορᾷ τό ἀνώτερο Πανεπιστ. πρόκειται γιὰ ἐνοριακὴ νεανικὴ συντροφιά γιὰ τήν φοιτιῶσα καί ἐργαζόμενη νεολαία μας. Σημειωτέον δέ, ὅτι στά Κατηχητικά Σχολεῖα διδάσκουν ἐμπειροὶ Κατηχηταὶ καί κατηρτισμένοι Θεολόγοι.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ Ι. ΝΑΟΥ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΤΑΜΠΟΥΡΙΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ο άγ. Πειραιώς κ. Γερόντιος
κατά τόν Μ. Έσπερινόν παι-
σιούμενος από τόν Βουλευ-
τήν κ. Ή. Βουγιουκλάκην και
τοῦ ιερατείου.

Ο άγ. Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος
μετά τοῦ Σεβ. Εὐρίπου κ.
Ίουστίνου καί τοῦ ιερατείου
κατά τήν λιτάνευσιν τῆς άγ.
εἰκόνης.

Μέ τόν προσήκοντα πανηγυρικόν τόνον ἔλαβεν χώραν τήν 15ην Αὐγούστου ὁ ἑορτασμός τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου εἰς τόν Κυριώνυμον Ναόν Ταμπουρίων Πειραιῶς.

Μέγας κατανυκτικός ἑσπερινός ἐτελέσθη μέ τόν οἰκεῖον ἱεράρχην Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιον χοροστατοῦντα καί συμπαραστατοῦμένον ὑπό τῶν Σεβ/τῶν Μητροπολιτῶν Θεσ/νίκης κ. Εὐθυμίου, Εὐρίπου κ. Ίουστίνου καί τῶν ἀρχ/τῶν π. Βασιλείου Λιάτσου, π. Μεθοδίου Δεσποτίδη, π. Χριστοφόρου Ἀγγελοπούλου, π. Χρυσοστόμου Βάρκα καί π. Μακαρίου Πικίου καί τῶν πρωτοπρ. π. Γεωργίου Σκυράκη, π. Καλλινίκου Μουράτογλου, π. Ἀναστασίου Μπέση καί π. Ἰωάννου Μουρίκη, ὡς ἐπίσης καί τοῦ ἑφημερίου ἀρχιμ. π. Γερωντίου Λουδάρου.

Μετά τό πέρας τοῦ ἑσπερινοῦ ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης παισιουμένης ὑπό τῆς φιλαρμονικῆς «Μπάντας» τοῦ Λιμεν. Σώματος, τοῦ Βουλευτοῦ τῆς Ν.Δ. κ. Ἠλίας Βουγιουκλάκη καί τοῦ Διοικητικοῦ Τ.Ο.Τ.Α. Πειραιῶς κ. Γεωργίου Ρέρε, πλήθος δέ κόσμου ἀκολουθοῦντος τήν λιτάνευσιν.

Τήν κυριώνυμον ἡμέραν ἐτελέσθη ὁ ὄρθρος μετ' ἀρτοκλασίας καί τῆς Θ. Λειτουργίας χοροστατοῦντος τοῦ οἰκείου ἱεράρχου κ. Γερωντίου, συμπαραστατοῦμένου ὑπό τοῦ Σεβ. Πενταπόλεως κ. Καλλιοπίου καί τοῦ ἑφημερίου π. Γερωντίου Λουδάρου με διάκονον τόν π. Ἀθανάσιον. Κατά τήν λειτουργίαν ὠμίλησεν ὁ Σεβ. κ. Καλλίοπιος ἀρμοδίως ἐφ' ὅλων τῶν τρεχουσῶν θρησκευτικῶν θεμάτων.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ - ΓΛΥΦΑΔΟΣ

Τήν 27ην Αύγουστου ἡμέραν Δευτέραν μέ ἐπιβαλλομένη τάξιν ἐπανηγύρισε ὁ Ἱ. Ναός Ἀγ. Φανουρίου παρά τήν Γλυφάδαν.

Τήν Κυριακὴν 26ην Αύγουστου παραμονή τῆς ἐορτῆς ἐψάλῃ Μέγας Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός μετ' ἄρτοκλασίας, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου καί μέ ιερατεῖον ἀποτελούμενον ἀπό τόν ἐφημέριον τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱ. Ναοῦ ἀρχ/την π. Αναστάσιον Γρυπαῖον, τόν ιερ/χον π. Χριστόδουλον Καραῖσκον καί τόν αἰδεῖμ. πρωθ. π. Καλλίνικον Μουράτογλου.

Ἀκολούθησε ἡ λιτάνευσις τῆς ιερᾶς εἰκόνης τοῦ ἀγίου προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. κ. Ἰουστίνου τῇ συμμετοχῇ τοῦ ἱ. κλήρου προπορευομένων τῶν λαβάρων, σημαίων καί ἐξαπτερύγων ἀπό νέους τῆς ἐνορίας, ἐνῶ πλήθος κόσμου ἀκολουθοῦσε τήν περιφοράν στούς πέριξ τοῦ Ἱ. Ναοῦ δρόμους.

Κατά τήν κυριώνυμον ἡμέραν ἐτελέσθη πανηγυρικός ὄρθρος καί θεία λειτουργία ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ.κ. Γεροντίου καί λειτουργούντων τοῦ ἐφημερίου ἀρχ/του π. Αναστασίου Γρυπαιοῦ, τοῦ ιερομον. π. Χριστοδούλου Καραῖσκου καί τοῦ ιεροδ. π' Ἀθανασίου. Τόν θεῖον λόγον τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησε ὁ Σεβ. κ. Γερώντιος ἐξάρας τό μεγαλεῖον τοῦ ἀγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ Νεοφανοῦς ἀναφερθεῖς εἰς τόν θαυματουργικόν τρόπον μέ τόν ὅποιον ἐγνώσθη τό μαρτύριόν του εἰς τήν νῆσον Ρόδον.

Μετά τό πέρας τῆς θ. λειτουργίας παρετέθη τράπεζα ἀγάπης εἰς τόν Σεβ/τον, τό ιερατεῖον, εἰς τοὺς ιεροψάλτας καί τό ἐκκλησιαστικό συμβούλιον τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

Χάρις εἰς τήν ἡθικὴν συμπαράστασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γεροντίου, τῶν ἀξιολύμων Ἐπιτρόπων τοῦ Ἱ. Ναοῦ καί τοῦ ὀρθοδόξου ἀγῶνος τοῦ πρωθιερέως π. Ἀναστασίου Γρυπαιοῦ ὁ Ναός τοῦ Ἀγ. Φανουρίου φέρει ἐκδηλα τὰ ἴχνη τῆς πνευματικῆς εὐφορίας καί εὐχόμεθα τήν συνέχισιν τῆς πνευματικῆς αὐτῆς καλλιέργειας ἐπ' ὠφελεία τοῦ ιεροῦ ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Πανήγυρις Ι.Ν. Ἀγ. Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου Δάφνης

Με Βυζαντινὴ μεγαλοπρέπεια ἐτελέσθησαν καί φέτος οἱ πανηγυρικές ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῇ πανιέρῳ ἐορτῇ τῶν Ἀγ. Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου εἰς τόν φερώνυμον Ἱερὸν Ναόν παρά τήν Δάφνην.

Τὴν Παρασκευὴν 28ην Ἰουνίου παραμονή τῆς ἐορτῆς τό ἀπόγευμα ἐψάλῃ Μέγας καί Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός μετ' ἄρτοκλασίας χοροστατοῦντος τοῦ θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Αὐλώνας κ. Βικεντίου, καί μέ ιερατεῖον ἀποτελούμενον ἀπό τόν ἐφημέριον τοῦ Ναοῦ ιερομόναχον π. Χριστόδουλον Καραῖσκον, τοὺς ἀρχ/τας π. Εὐθύμιον Μπαρδάκαν, π. Ἀζαρίαν Ὁρολογᾶν, π. Ἰωάσαφ Λέκκαν καί τοὺς ιερ/χους π. Παῦλον Ἀποστολόπουλον καί π. Γαβριὴλ Δημητρίου. Τόν χορό τῶν ιεροψαλτῶν διήυθυνε ὁ πρωτοψάλτης τοῦ Ναοῦ κ. Μιχαὴλ Μίμαρος ποῦ πλαισιούμενος ἀπὸ τοὺς μαθητάς του, ἀπέδωσε μέ ἰδιαίτερη αἴγλη τοὺς ὕμνους τῆς ἐορτῆς.

Ἀκολούθησε ἡ λιτάνευσις τῆς ιερᾶς εἰκόνης τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου προεξάρχοντος τοῦ θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου κ. Βικεντίου τῇ συμμετοχῇ τοῦ Ἱ. κλήρου, ἐκπροσώπων τῶν Δημοτικῶν καί Ἀστυνομικῶν ἀρχῶν τῆς περιοχῆς καί πλήθους κόσμου.

Κατά τήν κυριώνυμον ἡμέραν, Παρασκευὴν 29ην Ἰουνίου εἰς τόν πανηγυρικόν ὄρθρον καί θ. λειτουργία ἐχοροστάτησεν καί κήρυξεν τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος Ἀρχ/πος κ.κ. Χρυσόστομος ἐνῶ λειτουργήσαν ὁ ἐφημέριος ιερ/χος π. Χριστόδουλος Καραῖσκος, ὁ Ἀρχ/της π. Ἰωάσαφ Λέκκας καί ὁ ιεροδιάκονος π. Γρηγόριος.

Εἰς τήν παρακείμενην αἴθουσα τοῦ Ναοῦ τόσον μετὰ τό πέρας τοῦ Ἑσπερινοῦ ὅσον καί τῆς θ. λειτουργίας προσεφέρθησαν ἄφθονα γλυκίσματα καί ἀναψυκτικά εἰς τόν Ἱερὸν κλῆρο, εἰς τοὺς ἐπισήμους καί εἰς ὅλο τό ἐκκλησίασμα ποῦ τίμησε τήν ἐορτὴν διὰ τῆς παρουσίας του.

Πολλές εὐχαριστίες εἰς τόν προϊστάμενο καί πνευματικό πατέρα τοῦ Ναοῦ, ιερ/χον Χριστόδουλον Καραῖσκον ποῦ πλαισιωμένος ἀπὸ τό ἐκκλησιαστικό συμβούλιο καί ἱκανό ἀριθμὸ νέων στελεχῶν τῆς ἐνορίας ἐτοίμασε ἄσπογα τήν φετεινὴν πανήγυριν.

Στιγμιότυπον Γεροντίσεως Συγκλητικής. Ἰ. Μονή Ὑπαπαντῆς Μουλκίου Σαλαμίος.

ΕΚΔΗΜΙΑΙ ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ ΣΥΓΚΛΗΤΙΚΗ Ἰ.ΜΟΝΗ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ ΜΟΥΛΚΙΟΥ ΣΑΛΑΜΙΣ

Ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ἡ Γεροντίσσα Συγκλητική τῆς Ἰ. Μονῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Μουλκίου Σαλαμίος ἡ ὁποία ἐπὶ 17 ὁλόκληρα ἔτη ὑπῆρξε ἡ Καθηγουμένη, ἐν μέσῳ ἀδελφότητος μοναζουσῶν. Ἡ πολιτεία τῆς ὑπῆρξε χριστιανικωτάτη, διότι ἦτο προσφιλὴς καὶ εὐγενὴς εἰς ὅλους ἐν Σαλαμίνι ἐφ' ὅσον αὐτὴ ὑπῆρξε καὶ γενέτειρά τῆς. Διεκρίνετο διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ χριστιανικά τῆς αἰσθήματα.

Κατὰ τὴν ἐκφορὰν τῆς παρευρίσκετο καὶ ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης κ.κ. Γερόντιος πλαισιούμενος μετὰ τὸν Μητροπολίτην Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιον καὶ τὸν Φθιώτιδος κ. Καλλίνικον ἐν μέσῳ ἱερατείου ἐξ ὧν διεκρίναμεν τοὺς ἀρχ/τες Πολύκαρπον Μπεγγινῆν, Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον καὶ Γερόντιον Λουδάρον. Ἡ μακαριστὴ ἐτάφη εἰς τὴν Ἰ. Μονὴν εἰς τὴν ὁποίαν εἰργάσθη ὡς μοναχὴ καὶ ἡγουμένη πλέον τῶν 50 ἐτῶν.

Στερεῖται ἡ νῆσος Σαλαμὶς τῆς μακαριστῆς Γεροντίσσης Συγκλητικῆς, καὶ εὐχόμεθα ἡ ἱερὰ ἀδελφότης νὰ ἐπιδείξῃ ἄξιον διάδοχον, ἀντάξιον τῆς ἐκλειπούσης Μητρὸς. Ὁ γράφων ἐδεικνυεν σεβασμὸν καὶ ἐκτίμησιν πρὸς αὐτὴν διότι τὴν ἐγνώριζε ὡς τύπον καὶ ὑπογραμμὸν Μοναδικῆς Πολιτείας. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ τάξῃ τὴν μακαρίαν ψυχὴν τῆς ἐν χώρα ζώντων.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ Ἰ. ΝΑΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΑἰΓΑΛΕΩ

Πανηγυρικῶς ἐορτάσθη καὶ ἐφέτος ἡ θεία Μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἰ. Ναὸν Μεταμορφώσεως Σωτῆρος Αἰγάλεω.

Τὸ ἑσπέρας ἐψάλη πανηγυρικός ἐσπερινός χοροστατοῦντος τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίος κ. Γεροντίου συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Πενταπόλεως κ. Καλλιοπίου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου μετὰ τὴν συμμετοχὴν τῶν πανοσιολ. ἀρχ/τῶν π. Γεροντίου Λουδάρου, π. Βασιλείου Λιάτσου, π. Μεθόδιου Δεσποτίδου, τοῦ καὶ ἐφημερίου τοῦ Ἰ. Ναοῦ, π. Ἀζαρία Ὁρολογᾶ, τοῦ ἱερομ. π. Μακαρίου Πικίου καὶ τῶν πρωθ. π. Γεωργίου Σμυράκη καὶ π. Ἰωάννου Μουρίκη καὶ τοῦ διακόνου Ἀθανασίου. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἐσπερινοῦ ἐπηκολούθησε ἡ λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης τὴν ὁποίαν ἐπλαισίωσεν τιμητικῶς ἡ προπορευομένη Φιλαρμονικὴ τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος.

Τὴν πανήγυριν ἐτίμησεν διὰ τῆς παρουσίας του ὁ Βουλευτὴς κ. Ἡλίας Βουγιουκλάκης ὁ ἅγιος ἐπαίνου τυγχάνει ὁ ἱερατικὸς προϊστάμενος τοῦ Ἰ.

Ναοῦ π. Μεθόδιος Δεσποτίδης ἐκλεκτὸν μέλος τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος ἀόκνως ἐργάζεται εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου.

Τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν ἐτελέσθη Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Γεροντίου μετὰ ἐκλεκτὸν ἱερατεῖον.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδομηταὶ Ἐξωτερικοῦ: Ἐπειδὴ τὸ κόστος τῶν ταχυδρομικῶν διὰ τὸ ἐξωτερικὸν κατέστη ἐκ τῶν πραγμάτων πολὺ ὑψηλόν, παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπως μᾶς τακτοποιήσουν τὰς συνδρομὰς τῶν, διὰ νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τὸ ἱεραποστολικὸν ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ Ι. ΚΑΘΕΔΡΙΚΟΥ ΝΑΟΥ ΟΣΙΑΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΧΡΥΣΟΒΑΛΑΝΤΟΥ ΚΑΛΛΙΘΕΑ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

*Οί αγ. Ἀρχιερεῖς μας πλαισιούμενοι ἀπὸ ἐκλεκτὸν ἱερατεῖον κατὰ τὴν περιφορὰν τῆς εἰκό-
νος ἁγ. Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου ἐν Θεσ/νίκῃ.*

Ὅπως κάθε χρόνο ἔτσι καὶ ἐφέτος κατὰ τὴν 28ην Ἰουλίου 1991 ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου ἐπανηγύρισε μέ τὴν πρέπουσα λαμπρότητα ὁ ὁμώνυμος προσκυνηματικὸς καὶ Καθεδρικός Ναός τῆς Χρυσοβαλάντου στήν Καλλιθέα Θεσ/νίκης.

Ἀθρόα ὑπῆρξε ἡ προσέλευσις τοῦ πλήθους τοῦ λαοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διήμερων λατρευτικῶν συνάξεων διὰ νά προσκυνήσουν τὴν ἱεράν καὶ χαριτόβρυτον εἰκόνα τῆς θαυματουργοῦ Ὁσίας καὶ διὰ νά ζητήσουν τὴν βοήθειαν καὶ τὴν προσφυγὴν τῆς. Τὸ ἀπόγευμα τῆς 27ης Ἰουλίου 1991 τελέσθηκε ὁ Μέγας Ἑσπερινός εἰς τὸν ὁποῖον χοροστάτησε ὁ παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος καὶ πῆραν μέρος εἰς αὐτὸν πολλοὶ κληρικοί προερχόμενοι ἀπὸ διάφορες Μητροπόλεις.

Τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν παρηκολούθησαν συμπροσευχόμενοι οἱ Σεβ. Μητροπολίται Πειραιῶς κ. Γερόντιος, Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος, Χίου κ. Στέφανος, Ἀχαρνῶν κ. Αθανάσιος καὶ Εὐρίπου κ. Ἰουστίνος.

Τὴν κυριώνυμον ἡμέραν τῆς πανηγύρεως τελέσθηκε ὁ ὁρθρος χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Καλλίνικου, καὶ εἰς τὴν συνέχεια ἀρχιερατικὸ συλλεiturγο πρωτοστατοῦντος τοῦ Παναγιωτάτου κ. Εὐθυμίου, συμπαραστατοῦμένου ὑπὸ τῶν ἀρχ/τῶν π. Μακαρίου Καβακίδη, Σάββα Καμπόλη, Χαραλάμπου Φουζιτζή, Ἀνθίμου Καραμήτρου, Καλλινίκου Θεοδοσίου, Χρυσοστόμου Βάρκα, Εἰρηναίου Τσιούλα καὶ Γερωντίου Λουδάρου, τῶν ἱερομον. Τιμοθέου Συμεωνίδη, Βησσα-

Μέρος του πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος κατά τήν περιφορὰν τῆς ἁγίας Εἰκόνας.

ρίωνος Τσαρῆ, Χρυσσοστόμου Μανιώτη, Ἰακώβου Μπουντούρη, τῶν ἱερέων Ἰωάννου Τσαουσιῶ, Δημητρίου Θεοδώρου, Λαζάρου Κωνσταντινίδου καί τοῦ ἱεροδιακόνου Γρηγορίου.

Τόν πανηγυρικόν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησε ὁ π. Χρυσόστομος Βάρκας. Ἐπακολούθησε ἡ λιτάνευσις τῆς θαυματοβρύτου εἰκόνας τῆς Ὁσίας Εἰρήνης. Μετά τήν ἐπάνοδον τῆς λιτανευτικῆς πομπῆς ὁ πανοσιολ. πρωτοσύγγελος π. Μακάριος Καβακίδης εὐχαρίστησε ἀφ' ἑνός μέν τούς ἐπισήμους κρατικούς φορεῖς πού ἐτίμησαν τήν ἱεράν πανήγυριν, ἀφ' ἑτέρου δέ τούς ἐπωνύμους καί ἄνωνύμους συντελεστές τῆς μεγαλειώδους πανηγύρεως πού μέ τίς φιλότιμες προσπάθειές τους συνέβαλαν εἰς τόν πανηγυρικόν χαρακτήρα τῆς ἡμέρας. Τό ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας τελέσθηκε εἰς τόν Καθεδρικόν Ναόν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τό ἐτήσιον μνημόσυνον διά τήν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου ἀρχ/του π. Ἰακώβου Παπαδέλη ἱδρυτοῦ τῆς Μοναστικῆς ἀδελφότητος τοῦ ἁγ. Ἰακώβου Ἀδελ-

φοθέου καί κτήτορος τοῦ καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ. Τόσον ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης κ. Εὐθύμιος ὅσον καί ὁ καθηγούμενος τῆς ἀδελφότητος π. Μακάριος πνευματικά ἀναστήματα τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος μέ τούς ἐπιμνημοσύνους λόγους τους σκιαγράφησαν τήν ἐκλειπούσαν προσωπικότητα τοῦ Γέροντος, κυροῦ Ἰακώβου ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε παράδειγμα μιμήσεως ἀξίου Λευῖτου.

